

Crestinul si banii

Crestinul si banii

Pentru ca acolo unde este comoara ta, acolo va fi si inima ta

Prefata

De-a lungul carierei sale, autorul a lucrat la diferite institutii financiare. Profesia pe care a avut-o in trecut impreuna cu cunoasterea Bibliei il fac sa patrunda adanc problemele cu care se confrunta crestinul intr-o lume dominata de bani. El insista asupra aspectului cel mai important de a realiza ca tot ce avem vine de la Dumnezeu si ca El ne da tot ce avem nevoie. Atitudinea pe care o avem fata de bani si de proprietati si felul in care folosim acestea constituie un aspect important al vietii crestine.

Cartea acopera multe probleme practice legate de folosirea banilor: economisirea, daruirea, bugetarea... Este abordata si problema zecuielilor si ne sunt prezentate si invataturile in legatura cu banii si proprietatile care se desprind din parabolele Domnului Isus. O sectiune vorbeste despre a darui Domnului si despre sprijinul financiar acordat celor care li slujesc Lui. Daca dorim sa-I fim placuti lui Dumnezeu, am face bine sa cugetam asupra acestor chestiuni in lumina Scripturii.

Cuvant inainte

Oricine trebuie sa manuiasca bani, atat barbati cat si femei, atat batrani cat si tineri, fie ei credinciosi, fie necredinciosi. In aceasta lume este imposibil sa traiesti fara bani. Deseori se spune ca „banii pun lumea in miscare“.

Banii sunt deseori mentionati in Biblie. Chiar in prima carte a Bibliei – Geneza – sunt mentionati de mai multe ori. In Cuvantul lui Dumnezeu sunt peste 2000 de versete care vorbesc despre bani, avere si proprietati.

Din vreme ce banii ocupa un loc important in viata de zi cu zi a crestinului si Dumnezeu ne spune multe despre ei in Cuvantul sau, in aceasta carte ne propunem sa cercetam tema banilor. Folosind Cuvantul lui Dumnezeu am dori sa dam un ajutor pentru a folosi corect banii. Dorim ca gandurile exprimate in aceasta scriere sa conduca la o gandire si la o traire a vietii de zi cu zi care sa Il glorifice pe Domnul. Banii in sine sunt ceva neutru, dar relatie noastra fata de bani ne influenteaza puternic viata. Domnul Isus a vorbit deseori despre bani deoarece stia ce rol au ei in viata. El ne-a dat si exemplul Sau personal. De aceea, de-a lungul acestei carti, ne indreptam privirile spre El iarasi si iarasi.

Aspecte fundamentale cu privire la bani

Totul este de la Dumnezeu

Daca ne intrebam de unde provin banii si avutiile noastre, in rugaciunea lui David din 1 Cronici 29:10-14 gasim un raspuns care prezinta trei aspecte.

Dumnezeu este stapan peste toate

In nversetul 11 David li spune Domnului: „A Ta, Yahve, este marimea si puterea si gloria si splendoarea si maretia; pentru ca tot ce este in ceruri si pe pamant este al Tau; a Ta, Yahve, este imparatia, si Tu esti inaltat drept Cap peste toate“.

Dumnezeu stapaneste pamantul (Lev. 25:23)

El stapaneste toate animalele de pe pamant (Ps. 50:10)

Tot aurul si tot argintul sunt ale Lui (Hag. 2:8)

„Toate au fost create prin El si pentru El“ (Col. 1:16). Pe deasupra, Psalmul 24:1-2 spune: „Al lui Yahve este pamantul si tot ce cuprinde el, lumea si cei care locuiesc in ea; pentru ca El l-a intemeiat...“ El este proprietarul de drept al tuturor lucrurilor pe care El le-a creat. Avraam i-a spus imparatului Sodomei: „Mi-am ridicat mana spre Yahve Dumnezeul Preainalt, Stapanul cerurilor si al pamantului“ (Gen. 14:22).

Fiind faturi create, noi li apartinem Dumnezeului nostru si, de asemenea, tot ce avem noi ii apartine Lui. Este cert dreptul de proprietate al lui Dumnezeu. Cu toate acestea, in viata de zi cu zi noi uitam asa usor acest fapt. Masina pe care o conducem, casa in care traim, banii pe care i-am depus la banca – toate sunt ale Domnului. El ni le-a incredintat noua ca sa le folosim. Problema este insa cum le folosim: le folosim noi numai pentru noi insine, pentru poftele noastre, sau le gestionam in mod responsabil spre gloria Domnului?

Dumnezeu conduce toate

In 1 Cronici 29:12, David s-a rugat: „Si bogatia si gloria sunt de la Tine si Tu stapanesti peste toate; si in mana Ta este tarie si putere; si in mana Ta este sa faci mare si sa dai tarie tuturor“. De aici aflam ca Dumnezeu este suveran in ceea ce face: El face pe cineva bogat sau sarac. El este deasupra tuturor. „Si El schimba timpurile si evenimentele. El da jos pe imparati si El ridica pe imparati“ (Dan. 2.21). El da prosperitate intr-o tara si ingaduie ca alta sa sufere o criza economica sau chiar sa ramana in saracie. El dirijeaza imprejurarile in viata fiecarei persoane. Unuia ii incredinteaza multe proprietati, altuia foarte putine; unui crestin ii da sa castige multi bani prin munca sa, iar pe altul il face sa treaca prin dificultati financiare cu toate ca este la fel de constiincios in munca lui. Trebuie sa aveti mereu in minte faptul ca, indiferent cum decurge viata noastra, lui Dumnezeu nu-i scapa de sub control nimic, ci El are toate in mainile Sale.

Dumnezeu da toate

In 1 Cronici 29:14 David pune o intrebare la care tot el raspunde imediat: „Dar cine sunt eu si ce este poporul meu, ca sa putem darui de bunavoie in felul acesta? Pentru ca totul este de la Tine si din mana Ta primim ce lti aducem“. Lui Dumnezeu ii place sa dea. Ni L-a dat pe Fiul Sau, cel mai mare dar. Sa nu uitati nicicand ca orice aveti v-a fost dat de Dumnezeu. Noi nu am adus nimic in aceasta lume pentru ca ne-am nascut goi si nici nu vom putea lua cu noi nimic in ziua cand vom muri (v. Ecl. 5:14-15). Iov a inteles aceasta si a tras concluzia: „Yahve a dat, Yahve a luat, binecuvantat fie numele lui Yahve“ (Iov 1:21).

Cand ne este clar ca Dumnezeu stapaneste peste toate si conduce toate si El ne da ceea ce avem noi, atunci avem o atitudine complet diferita fata de ceea ce numim „proprietatile noastre“. Atunci li multumim Domnului pentru ceea ce ne-a incredintat El si dorim sa folosim acele lucruri in mod responsabil.

Suveranitatea lui Dumnezeu

Din timpuri imemorabile oamenii s-au confruntat cu faptul ca pe pamant unii sunt bogati, iar altii saraci. Intotdeauna a fost asa si asa va fi pana ce Domnul va veni din nou pentru a imparati. In Proverbe 22:2 este prezentat un principiu important: „Bogatul si saracul se intalnesc unul cu altul: Yahve este Cel care i-a facut pe toti“. Dumnezeu deci, in suveranitatea Lui, hotaraste cine sa fie bogat si cine sa fie sarac, dar trebuie sa intelegem ca termenii „bogat“ si „sarac“ exprima ceva relativ.

Toti avem acelasi inceput prin aceea ca, la venirea noastra in lume, nu aducem noi cu noi. Atunci, de ce unii primesc mai mult decat altii? Este oare Dumnezeu nedrept? Sigur ca nu! Parabola lucratorilor din vie ne lumineaza in aceasta privinta (v. Mat. 20:1-16). Primii lucratori au inceput lucrul dimineata devreme avand acordul sa primeasca un dinar ca plata. Cu putin inainte de sfarsitul zilei de lucru au fost angajati si ultimii lucratori, care au muncit numai o ora, dar au primit tot un dinar. Cand cei dintai lucratori au vazut aceasta au simtit ca nu au fost rasplatiti in mod drept pentru ca au primit numai un dinar, desi asa fusese acordul lor. In final, stapanul viei le-a spus ceva foarte important: „Nu am eu dreptul sa fac ce vreau eu cu ale mele? Este ochiul tau rau pentru ca eu sunt bun?“ Cand intelegem ca toate ii apartin lui Dumnezeu si ca, in suveranitatea Lui, El face ce doreste cu lucrurile Lui, atunci ne este mai usor sa acceptam diferentele dintre saraci si bogati. Avem un Dumnezeu plin de har, care ne da ceea ce este bun pentru noi. De aceea nu se cuvine sa privim cu invidie la aceia carora Domnul le-a incredintat mai mult.

Responsabilitatea omului

Dupa ce am vazut harul divin si suveranitatea lui Dumnezeu dorim sa privim la responsabilitatea omului. Desi tot ce avem vine de la Dumnezeu, mesajul din Proverbe 28:19 este: „Cine isi ara ogorul se va satura cu paine, dar cine umbla dupa desertaciuni se va satura de saracie“. Altfel spus: cei care sunt lenesi si nu vor sa munceasca nu trebuie sa fie surprinsi daca au dificultati financiare, dar cei care sunt harnici si muncesc cu constiinciozitate, in general vor avea succes.

Banii si proprietatile in diferite dispensatiuni

Ori de cate ori ne punem probleme in legatura cu banii trebuie sa ne punem mai intai intrebarea ce ne spune Biblia. Pentru a nu face aplicatii gresite ale Cuvantului lui Dumnezeu trebuie sa tinem cont de faptul ca banii si proprietatile au roluri diferite in dispensatiuni biblice diferite. De exemplu, israelitul din Vechiul Testament avea o relatie cu bogatiile materiale decat cea pe care o are, in zilele noastre, crestinul. Astfel, vom face o scurta trecere in revista a dispensatiunilor biblice.

Inainte de potop

Banii si proprietatile au jucat un rol important in societatea omeneasca si inainte ca Dumnezeu sa fi trimis potopul in timpul lui Noe. Acestea prezentau importanta mai ales pentru aceia care doreau sa se bucure de viata fara sa se gandeasca deloc la Dumnezeu. In pofida blestemului care s-a abatut asupra pamantului in urma caderii, facand munca mult mai grea, descendentii lui Cain au facut tot posibilul pentru a duce o viata cat mai confortabila. Cain a construit un oras, labal a avut vite, lubal a introdus muzica, iar Tubal-Cain a produs unelte de bronz si de fier. S-ar parea ca toti au dobandit avere, fiecare in felul lui, dar nu voiau sa stie ca Dumnezeu le daduse capacitatea de a face acele lucruri.

Vremea patriarhilor

Dumnezeu i s-a aratat lui Avraam in Mesopotamia si i-a spus sa-si paraseasca tara si sa se mute in tara pe care i-o va arata El si i-a facut promisiunea: „Te voi face o natiune mare si te voi binecuvanta si voi face numele tau mare si vei fi o binecuvantare“ (Gen. 12.2). Aceasta binecuvantare consta in binecuvantari materiale. Cu toate ca Avraam traia ca strain in tara Canaanului, el avea mari turme de vite.

In Geneza 13:2 citim „Avraam era foarte bogat in vite, in argint si in aur“. Nu toata averea lui o capatase de la Dumnezeu si potrivit promisiunilor Sale, ci ceva din ea provenea din Egipt, unde se dusesse Avraam din cauza foametei. Cu toate acestea, in Geneza 14, vedem ca el invatase ca acele lucruri pe care le da lumea nu constituie o binecuvantare. El i-a spus clar imparatului Sodomei ca primea daruri numai de la Cel Preainalt, care este stapanul cerurilor si al pamantului. Prin urmare, el a respins oferta imparatului pagan spunand: „Mi-am ridicat mana spre Yahve Dumnezeul Preainalt, Stapanul cerurilor si al pamantului, ca nu voi lua un fir de ata sau o curea de sanda din toate ale tale, ca sa nu zici: «Am imbogatit pe Avram!»“ (Gen. 14.22-23).

In Geneza 24:35, robul lui Avraam spunea: „Si Yahve a binecuvantat mult pe stapanul meu si a ajuns mare; si i-a dat oi si boi si argint si aur si robi si roabe si camile si magari“.

Binecuvantarea lui Dumnezeu consta in bunuri materiale si, la sfarsitul vietii sale, toata averea lui Avraam a trecut in proprietatea lui Isaac: „Si Avraam a dat lui Isaac tot ce avea“ (Gen. 25.5).

Si Iacov a primit binecuvantarea lui Dumnezeu de la tatal sau atunci cand a parasit casa parinteasca: „Dumnezeul cel Atotputernic sa te binecuvanteze si sa te faca sa rodesti si sa te inmulteasca, pentru ca sa ajungi o adunare de popoare“ (Gen. 28.3). Dar el nu a asteptat ca Dumnezeu sa-i dea binecuvantarea, ci, cand a lucrat in Haran pentru Laban, socrul sau, a cautat sa foloseasca tot felul de stratageme pentru a se imbogati, pana intr-atat incat fii lui Laban au putut

spune: „Iacov a luat tot ce era al tatalui nostru si din ceea ce era al tatalui nostru si-a agonisit el toata avutia aceasta“ (Gen. 31.1). Cu toate acestea, Dumnezeu s-a ingrijit ca Iacov sa poata pastra averea pentru care muncise din greu.

In perioada poporului Israel

Fiind poporul ales de Dumnezeu, Israel avea promisiuni speciale care s-au implinit atunci cand Domnul i-a scos din Egipt si i-a adus in tara Canaanului.

Cand a luat sfarsit perioada de asuprire si sclavie in Egipt, Dumnezeu a avut grija ca poporul Israel sa fie recompensat pentru munca pe care o facuse pentru egipteni. El le-a spus sa ceara argint, aur si imbracaminte si asa ei au primit plata cuvenita si au iesit din tara cu mari bogatii. „Si fiii lui Israel facusera dupa cuvantul lui Moise si cerusera de la egipteni obiecte de argint si obiecte de aur si haine. Si Yahve daduse poporului bunavointa in ochii egiptenilor, si ei le-au implinit cererea; si au pradat pe egipteni“ (Ex. 12:35-36).

Binecuvantarile pe care Dumnezeu le promisese israelitilor erau pamantesti si materiale. Acestea ne sunt descrise in Deuteronom 28:1-14. In plus, ele depindeau de ascultarea lor. Moise i-a invatat iarasi si iarasi: „Tine randuielile Lui si poruncile Lui pe care ti le poruncesc astazi, ca sa-ti fie bine tie, si fiilor tai dupa tine, si sa-ti lungesti zilele pe pamantul pe care ti-l da Yahve Dumnezeul tau pentru totdeauna“ (Deut. 4:40, 5:29, 6:3, 6:18).

Istoria lui Israel confirma acest fapt important. Cand poporul nu a ascultat si a facut ce este rau in ochii Domnului, atunci El le-a trimis asupritori astfel incat au ajuns saraci, dupa cum vedem exemplul in Judecatori 6:1-6. Apoi, dupa ce ei s-au pocait si s-au intors la Domnul, El le-a dat din nou pace si prosperitate.

In timpul regelui Solomon, Israel a ajuns la culmea bogatiei: „Si imparatul Solomon a fost mai mare in avere si in intelepciune decat toti imparatii pamantului“ (1 Imp. 10:23). Cum aurul si argintul erau din belsug, Solomon isi putea permite orice.

In perioada harului

Dumnezeu le-a facut promisiuni si credinciosilor din perioada harului (v. 2 Pet. 1:4), dar aceste binecuvantari nu sunt nici materiale, nici pamantesti, ci sunt spirituale si ceresti. Apostolul Pavel spune clar: „Binecuvantat fie Dumnezeul si Tatal Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvantat cu orice binecuvantare spirituala in cele ceresti, in Hristos“ (Ef. 1:3).

Desi bogatiile spirituale ale crestinului sunt ceresti, noi ne putem bucura de ele chiar de acum, cand suntem inca pe pamant. Ele nu se pot compara cu aurul si argintul, despre care Petru spune ca sunt pieritoare (v. 1 Pet. 1:18), deoarece ele vor fi ale noastre in eternitate si in cer.

Dumnezeu poate da si bunuri materiale, sanatate si cariera de succes unui crestin, dar acestea nu sunt binecuvantari crestine propriu-zise, nici nu sunt un indicator al credintei puternice sau al ascultarii. Acest aspect este in contrast cu regula din Vechiul Testament.

Cetatenia noastra este in ceruri si nu pe pamant (v. Filip. 3.20), iar, in calitate de cetateni ai cerului, noi suntem straini pe pamant si Il asteptam pe Domnul Isus ca, la rapire, sa ne ia la El, unde ne vom bucura deplin de binecuvantarile ceresti nelimitate. De aceea Domnul Isus le-a spus ucenicilor: „Vindeti ce aveti si dati milostenie; faceti-va pungii care nu se invecnesc, o comoara care nu se pierde, in ceruri, unde hotul nu se apropie, nici molia nu strica. Pentru ca, unde este comoara voastra, acolo va fi si inima voastra“ (Luca 12:33-34).

Aceasta este contrariul binecuvantarilor pamantesti pe care Israel le primea cu conditia ascultarii poruncilor legii.

In mileniu

La sfarsitul neazului cel mare, Hristos va veni din cer cu putere si mare glorie pentru a-Si intemeia imparatia milenara pe pamant (v. Mat. 24:30). El va fi recunoscut si onorat de toti ca Imparat al imparatilor si Domn al domnilor. Imparatia Lui va fi caracterizata de binecuvantari pamantesti pentru oricine va fi pe pamant. Si toata creatia va fi restaurata astfel incat omenirea se va putea bucura de binecuvantari fara nici o exceptie. Prosperitatea se va revarsa dinspre Israel peste natiuni, asa cum i-a promis odata Dumnezeu lui Avraam: „Si voi binecuvanta pe cei care te vor binecuvanta si voi blestema pe cel care te va blestema; si toate familiile pamantului vor fi binecuvantate in tine“ (Gen. 12:3). Psalmul 128 spune: „Domnul sa te binecuvanteze din Sion! Si sa vezi binele Ierusalimului in toate zilele vietii tale si sa vezi pe fiii fiilor tai! Pacea sa fie peste Israel!“

In aceasta perioada minunata adunarea – adica totalitatea credinciosilor care apartin perioadei harului – vor fi in cer. Ei fiind cetatea ce sfanta, vor cobori din cer de la Dumnezeu. Dar aceasta cetate nu isi va pierde caracterul ceresc, de mireasa a Mielului. Binecuvantarea ei va ramane cereasca sub toate aspectele chiar daca este descrisa ca o piatra pretioasa, aur curat ca sticla, perle (v. Apoc. 21:9-27).

Starea eterna

In apocalipsa 21:1-8 ne este descrisa foarte pe scurt starea eterna. Pe pamantul cel nou nu va mai fi vorba de Israel si natiuni, ci vor fi doar oameni.

Ierusalimul va cobori din cer de la Dumnezeu. Aceasta cetate sfanta este descrisa ca „mireasa impodobita pentru sotul ei“. Ea reprezinta adunarea lui Dumnezeu, care, in calitate de mireasa lui Hristos, va avea intotdeauna o pozitie speciala in eternitate.

Dumnezeu va face toate lucrurile noi, ceea ce inseamna ca va fi o situatie cum nu a mai fost niciodata (v. 5). Dumnezeu nu descrie in detaliu cum vor fi lucrurile atunci, dar ne spune ce nu va fi acolo: nu va fi moarte, nici durere, nici plans, nici neaz. Nu cumva deseori noi suferim acestea in zilele noastre din cauza banilor?

Un lucru este cert: in eternitate nu ne vom mai gandi la bani si la problemele legate de ei, iar Dumnezeu „va sterge orice lacrima din ochii lor“ (v. 4). Ne vom ocupa numai cu Isus Hristos si cu gloria Lui.

Concluzii

Din caracteristicile diferitelor dispensatiuni putem trage trei concluzii cu privire la bani:

Nu putem aplica in mod direct la noi ceea ce spune Vechiul Testament. Acele pasaje se refera la poporul Israel, care era sub lege si caruia ii fusesera promise binecuvantari pamantesti. Ca o exceptie, cartea Proverbe prezinta principii pentru viata de zi cu zi, valabile indiferent de dispensatiune.

Istoria din evanghelii prezinta o perioada de tranzitie de la lege la har. De aceea unele pasaje au un caracter evreiesc si nu se pot aplica direct la crestini.

Invataturile despre bani din epistole ni se adreseaza in calitate de crestini

Zeciuiala

Putem folosi conceptul de „zeciuiala“, care se refera la folosirea banilor si a bunurilor materiale, pentru a ilustra diferentele dintre diferitele dispensatiuni biblice si a face cateva aplicatii practice la viata noastra.

In vremea patriarhilor

Zeciuiala este mentionata prima data in Geneza 14:20, cand Avraam „i-a dat zeciuiala din toate“ lui Melhisedec. Cand s-a intors victorios dupa batalia impotriva lui Chedorlaomer, Avraam a fost intampinat de Melhisedec, care era imparat al Salemului si, de asemenea, si preot al lui Dumnezeu. El l-a binecuvantat pe Avraam in numele Dumnezeului Cel Preainalt. Ca raspuns la aceasta intalnire neasteptata, Avraam i-a dat a zecea parte din tot ce recuperase in urma bataliei.

Despre zeciuiala mai citim si in Geneza 28. Dupa ce Dumnezeu i s-a aratat lui Iacov in vis si i-a facut promisiuni minunate si neconditionate, patriarhul i-a facut un juramant lui Dumnezeu: „tot ce-mi vei da, Iti voi da negresit zeciuiala“ (v. 22).

In vremea patriarhilor Dumnezeu nu daduse inca legea si nimeni nu le indicase sa li dea lui Dumnezeu a zecea parte din toate. Ei dadeau de bunavoie, ca manifestare a multumirii lor fata de Acela de la care primisera tot ce aveau.

In vremea lui Israel

Intaiul nascut al oricarui animal curat si a zecea parte din tot ce producea pamantul si din toate animalele ii apartinea Domnului. Cand israelitii erau sub lege, in Levitic 27:30-33 El cerea a zecea parte din tara promisa: „toata zeciuiala pamantului din samanta pamantului si din rodul pomilor este a lui Yahve: este sfanta pentru Yahve“. Era o porunca explicita de la Dumnezeu, care intra in vigoare de indata ce ei ajungeau in tara. Cat despre a zecea parte din turme si din cirezi, aceea care ii apartinea lui Dumnezeu, israelitului nu ai era permis sa cerceteze daca era buna sau rea si nu ii era ingaduit sa o schimbe. Zeciuiala era pentru Domnul.

Deși creștinii nu sunt obligați să dea zeciuiala, din aceste porunci putem învăța și noi ceva. În ceea ce privește lucrurile pe care le dăm pentru Domnul nu se cuvine să ne facem calcule să păstrăm pentru noi înșine ceea ce este cel mai bun. Să li dăm Lui nu pentru că trebuie, ci pentru că vrem să dăm. Se cuvine să dăm cu inimă largă, din dragoste pentru Domnul (v. 2 Cor. 9.6-7).

În Numeri 18:21, Dumnezeu spune ce rost avea zeciuiala: „Iată, am dat de moștenire fiilor lui Levi toate zeciuielele în Israel, în schimbul slujbei lor, pe care o fac ei, slujba cortului întâlnirii“. Levitii nu aveau nici o moștenire în Canaan pentru că erau dedicați în slujba casei Domnului. De aceea ei depindeau de zeciuiele pentru a trăi.

De aici putem face o aplicație pentru viața din zilele noastre. Levitii sunt o imagine a credincioșilor care slujesc celor răscumparați prezentând Cuvântul lui Dumnezeu. În Galateni 6:6 citim: „Cel care primește învățătura în Cuvânt să-i facă parte celui care-l învață, din toate bunurile“. Acest sprijin material este dat în special celor care au abandonat slujba pe care o aveau în lume pentru a fi în totul numai în slujba Domnului.

Levitii, la rândul lor, aveau același privilegiu ca și ceilalți israeliți: ei trebuiau să dea o zeciuială din zeciuielele primite de ei (Num. 18:26). Aplicând aceasta la noi putem înțelege că slujitorii Domnului care sunt întreținuți în ce privește lucrurile materiale pot da pentru El o parte din ceea ce primesc.

În încheiere prezentăm un exemplu pozitiv și unul negativ din istoria lui Israel:

a) Când împăratul evlavios Ezechia a făcut reforme în administrarea țării a poruncit poporului să dea preoților și levitilor partea cuvenită pentru că să respecte legea Domnului. Israelii au răspuns chemării sale și „au dat din belșug cele dintâi roade de graț, must și untdelemn și miere și din tot venitul câmpului și au adus zeciuiala din toate din belșug“ (2 Cr. 31:5). S-a strâns atât de mult încât a ajuns să fie mai mult de cât era necesar pentru preoți și leviti, așa că au pregătit depozite în templu și au adus cu fidelitate darurile și zeciuielele și lucrurile dedicate (v. 11-12). Când inimile bat pentru Dumnezeu, casa Lui va fi plină.

b) În Maleahi 3:8 Dumnezeu pune poporului Său o întrebare solemnă: „Va înșelăc un om pe Dumnezeu? Totuși voi Mă înșelați și ziceți: «În ce Te înșelăm?» În zeciuiele și în darurile ridicate“. Israelii nu l-au dat Domnului ceea ce li aparținea Lui. Ca urmare, recoltele lor au avut de suferit. Astfel, în versetul 10 citim: „«Aduceți toată zeciuiala în casa vistieriei, ca să fie hrană în casa Mea; și puneți-Mă la încercare acum prin aceasta», zice Yahve al ostirilor, «dacă nu va voi deschide ferestrele cerurilor și nu voi turna peste voi o binecuvântare până nu va mai fi loc pentru ea»“. Domnul dorește să-l dăm Lui de bunăvoie, dar ne și arată că El nu va rămâne niciodată dator față de noi. Binecuvântarea Lui depășește tot ce i-am dat Lui și orice lucru la care renunțăm pentru El. Marcu 10:29-30 ne spune clar aceasta într-un context diferit: „Adevărat vă spun, nu este nimeni care a lăsat casa, sau frați, sau surori, sau tata, sau mama, sau copii, sau ogoare, pentru Mine să nu primească înșutit acum, în timpul acesta: case și frați și surori și mame și copii și ogoare“.

In perioada harului

Credinciosii din vremea harului nu traiesc sub lege si nu au obligatia de a-l da lui Dumnezeu zeciuiala, potrivit poruncilor legii. Evrei 7 il mentioneaza pe Melhisedec si zeciuiala pe care i-a dat-o Avraam fara sa-i fi spus cineva sa ii dea. Versetul 7 spune: „Dar, fara indoiala, cel mai mic este binecuvantat de cel mai mare“. Melhisedec a primit zeciuiala de la Avraam si l-a binecuvantat. Acest Preot-Imparat este un antetip al lui Isus Hristos, care a murit pentru noi si a inviat peste trei zile pentru a fi viu in eternitate. Ce sa astepte deci El de la noi? Zeciuiala? Sau mai putin? Sau, poate, mai mult? Noul Testament nu ne da nici o indicatie cu privire la aceasta. Ramane ceva care tine de cum este inima noastra. Cat de mult a facut El pentru tine si pentru mine! Cum raspundem noi iubirii Sale? Ce li dam noi Lui? Sa nu uitam ca Dumnezeu nu ramane nicicand dator fata de om, ci ne binecuvanteaza din belsug pentru orice lucru pe care i-l dam Lui.

Hristos a devenit sarac pentru noi

Domnul Isus este creatorul cerului si al pamantului. „Toate au fost create prin El“ (Col. 1:16). Toate provin de la El si li apartin Lui. Fiind Dumnezeu creator, El sustine intregul univers prin puterea cuvintului Sau (v. Evr. 1:3). Din eternitatea trecuta El are o glorie de nedescris la Tatal, dar, la plinirea vremii, El a fost gata sa lase toate bogatiile Sale: „Deoarece cunoasteti harul Domnului nostru Isus Hristos, ca El, bogat fiind, S-a facut sarac pentru voi, ca, prin saracia Lui, voi sa fiti imbogatiti“ (2 Cor. 8:9).

Ce har! Isus Hristos a devenit sarac pentru noi! Cand a venit in lume nu s-a gasit loc pentru El in hanul din Betleem si El a fost asezat in iesle. Parintii Lui erau saraci si de aceea nu au putut aduce ca jertfa pentru El o oaie, ci numai o pereche de turturele sau porumbei (v. Lev. 12:6-8; Luc, 2:24). Si nu au avut nici bani pentru calatoria in Egipt, dar Dumnezeu a avut grija ca magii de la rasarit sa aduca aur, tamaie si mir pentru copil inainte ca ei sa fuga. Mai tarziu, Domnul i-a spus unuia care ar fi dorit sa-L urmeze: „Vulpile au vizuini si pasarile cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde sa-Si plece capul“ (Luc. 9:58).

Pentru a implini cuvantul profetic, Isus a intrat in Ierusalim ca Imparatul calare pe un magarus, dar nici acela nu era el Lui, ci a fost imprumutat (v. Mat. 21:1-7). Fiindca era sarac a trebuit sa trimita sa-i ceara stapanului casei sa ii permita sa foloseasca acea camera de oaspeti in care a tinut Pastele (v. Luc. 22:11-12). Toate acestea arata cat de mare a fost saracia Lui desi toate erau ale Lui, El fiind Fiul lui Dumnezeu. El a fost sarac si nu s-a plans de saracie, ci a trecut prin toate acestea din iubire pentru tine si pentru mine.

Dar El S-a facut sarac pentru ca pe noi sa ne faca bogati sub aspect spiritual pentru totdeauna. Suntem binecuvantati in Hristos, cu adevarat, cu orice bogatie spirituala in locurile ceresti (v. Ef. 1:3). Aceasta inseamna foarte mult. In calitate de copii ai lui Dumnezeu noi ne bucura, de iubirea Tatalui si avem comuniune cu El. Ne bucuram de o relatie personala cu Domnul Isus si, fiind rascumparati, apartinem adunarii Sale. Toate aceste bogatii spirituale, de care ne putem bucura in prezent si pe care le vom avea pentru eternitate, le datoram numai lui Isus Hristos.

Si nu numai atat, ci saracia Mantuitorului nostru ne face sa suportam mai usor lipsa bogatiilor materiale. Se poate sa dorim cate ceva care altii au, dar care Domnul ne da si noua sa avem. In

asemenea situatii, daca ne gandim la marea saracie a Lui in lume putem accepta sa traim fara orice lucru El nu ne-ar permite sa avem.

Principii importante cu privire la bani si proprietati

Nimeni nu poate sluji la doi stapani

„Nimeni nu poate sluji la doi stapani; pentru ca, sau va uri pe unul si va iubi pe celalalt, sau se va alipi de unul si va dispretui pe celalalt. Nu puteti sluji lui Dumnezeu si lui Mamona“ (Mat. 6.24).

Acesta este un principiu divin pentru atitudinea pe care se cuvine sa o avem fata de bani. Cuvantul „mamona“ este un termen aramaic care desemneaza bogatii sau proprietati. Aici se vorbeste despre aceasta ca si cum ar fi o persoana deoarece la aceasta se inchina oamenii. Cu alte cuvinte, nu putem sluji in acelasi timp si lui Dumnezeu si banilor. Totusi multi oameni tot incearca sa le slujeasca amandoua, adica multi crestini. Cuvantul lui Dumnezeu este clar: nu putem face aceasta! Daca tinem la banii nostri, atunci Il dispretuim pe Domnul. Daca tinem la bogatiile noastre materiale si le acordam prioritate fata de Isus Hristos, atunci nu li putem sluji Lui. Acesta este un fapt clar, dar deseori nu vrem sa acceptam ca acesta este adevarul.

Bogatiile materiale sunt trecatoare

„Cei care se folosesc de lume, ca si cum aceasta nu le-ar fi la dispozitie; deoarece chipul lumii acesteia trece“ (1 Cor. 7.31 – trad. Darby)

In calitate de credinciosi care au un camin ceresc si sunt straini pe pamant, noi nu trebuie sa uitam niciodata ca tot ce poate oferi lumea este trecator. Este trist faptul ca deseori noi ne comportam ca si cum am fi stapani ai lucrurilor si nu numai niste utilizatori si cautam sa strangem multe proprietati. Sigur ca putem folosi lucrurile materiale (casa, masina, imbracamintea, etc) pe care ni le da Dumnezeu si ne putem si bucura de ele, dar nu trebuie ca speranta noastra sa se lege de bogatii nesigure ci sa ne incredem „in Dumnezeu, care ne da toate din belsug, ca sa ne bucuram“ (v. 1 Tim. 6:17). Daca suntem cetateni ai cerurilor si gandim la cele de sus, atunci lucrurile materiale vor capata locul potrivit „pentru ca unde este comoara ta, acolo va fi si inima ta“ (Luc. 12:34).

Seceram ceea ce am semanat

„Nu va amagiti: «Dumnezeu nu Se lasa batjocorit»; pentru ca ce seamana omul, aceea va si secera“ (Gal. 6:7).

Acest principiu subliniaza responsabilitatea pe care o avem in tot ce facem. Este valabil si cu privire la modul in care folosim banii si proprietatile noastre. Daca folosim banii intr-un mod egoist, pentru noi insine, sau daca ne straduim sa dobandim cat mai multi, atunci semanam o samanta rea si vom secera roade nefericite. Dar, daca urmam invataturile pe care ni le-a dat Dumnezeu cu privire la cum sa gestionam bunurile materiale care ne-au fost incredintate, atunci semanam o samanta buna si vom secera o recolta care Il onoreaza pe Domnul Isus. Aceasta inseamna ca se cuvine sa ne luam

in serios responsabilitatile si sa gandim ce consecinte vor avea faptele noastre. In 2 Corinteni 9:6, apostolul Pavel spune: „Dar aceasta spun: cine seamana cu zgarcenie va si secera cu zgarcenie; si cine seamana cu binecuvantari va si secera cu binecuvantari“.

Mai valoros decat argintul si aurul

Cand se refera la bani, Biblia foloseste deseori termenii „aur“ si „argint“. Aceste metale pretioase nu si-au pierdut valoarea lor speciala in lume, dar Biblia ne spune clar ca exista ceva mai bun. Dumnezeu spune:

„Ferice de omul care gaseste intelepciune si de omul care dobandeste pricepere! Pentru ca dobandirea ei este mai buna decat castigarea argintului si venitul ei este mai bun decat al aurului fin. Este mai de pret decat rubinele si tot ce-ti poti dori nu este egal cu ea“ (Prov. 3:13-15).

„Rodul meu este mai bun decat aurul fin, da, decat aurul curat; si castigul meu, decat argintul ales“ (Prov. 8:19).

„Primiti indrumarea mea, si nu argintul, si cunostinta mai bine decat aurul ales: pentru ca intelepciunea este mai buna decat rubinele si toate lucrurile de dorit nu sunt egale cu ea“ (Prov. 8:10-11).

Intelepciunea lui Dumnezeu, rodul Lui, venitul Lui, invatatura Lui si cunostinta Lui se cuvine sa le pretuim mai mult decat aurul curat si argintul pur. Sa ne gandim la aceasta. Cum apreciem noi lucrurile? Unul poate strange aur curat, altul argint pur, dar Dumnezeu spune: „Cu mult mai bine este sa dobandesti intelepciune decat aur fin! Si mai de pret este dobandirea inteligentei decat a argintului!“ (Prov. 16:16). El vrea sa ne faca sa fim fericiti si nimic nu se poate compara cu intelepciunea Lui, care este cel mai valoros lucru: „Caile ei sunt cai placute si toate cararile ei sunt pace“ (Prov. 3:17). Intelepciunea este ca un pom al vietii: cei care o primesc si tin la ea vor fi fericiti.

Isus Hristos – exemplul nostru

Domnul Isus a respectat aceste principii importante si le-a aplicat perfect in viata Lui, astfel incat este pentru noi cel mai bun exemplu de atitudine pe care se cuvine sa o avem fata de bani si de proprietati. El nu i-a slujit lui mamona ci numai Dumnezeului si Tatalui Sau. Banii nu avea nici o importanta pentru El, dar El era tot timpul Domn peste toate. Cand a platit taxa pentru templu, El s-a folosit de un peste care avea in gura o moneda. Aceea a fost suficienta pentru El si pentru Petru (Mat. 17:27). Fariseii l-au pus odata o intrebare capcana: „Se cuvine sa dam tribut Cezarului sau nu?“ Atunci El a cerut mai intai o moneda pentru ca nu avea la El nici un ban. Unul dintre ucenicii Sai, Iuda iscarioteanul, tineea punga cu bani si nu Domnul. Aceste exemple ne arata clar ca El a venit pentru a-l sluji lui Dumnezeu si nu lui mamona. In Ioan 4:34, El a spus: „Mancarea Mea este sa fac voia Celui care M-a trimis si sa sfarsesc lucrarea Lui“. In Marcu 10:45, fiind robul desavarsit, El a spus: „Fiul Omului n-a venit ca sa I se slujeasca, ci ca El sa slujeasca si sa-Si dea viata ca rascumparare pentru multi“.

Noi am fost rascumparati cu un pret

Domnul Isus ca om in lume nu a avut nici un ban, dar El a platit pretul rascumpararii noastre cu propria Sa viata. Toti cei care cred in El au fost rascumparati prin sangele Lui cel scump, a carui valoare nu o vom putea masura deplin nicicand (v. 1 Pet. 8:18-19). Acum li apartinem Lui. De aceea El are dreptul de a determina cum vor decurge vietile noastre. Suntem noi gata sa acceptam ca El sa ne conduca si sa urmam invataturile Lui cu privire la banii si proprietatile noastre?

„Pentru ca ati fost cumparati cu un pret, glorificati deci pe Dumnezeu in trupul vostru!“ (1 Cor. 6:20).

Ce pret a platit Hristos pentru rascumpararea noastra! Acum putem raspunde glorificandu-L pe Dumnezeu in vietile noastre, iar folosirea corecta a banilor si a proprietatilor noastre sunt incluse in aceasta.

Saracia si bogatia

1. Saracia

Avem dificultati in a aborda subiectul saraciei cand este atat de mult belsug in tarile noastre si multi au mult mai mult decat le este cu adevarat necesar. Cu toate acestea, Cuvantul lui Dumnezeu face cateva declaratii cu privire la acest subiect, asa ca vom cita cateva referinte.

„Cine lucreaza cu mana lenesa saraceste, dar mana celor harnici imbogateste“ (Prov. 10:4). Acest cuvant ne incurajeaza sa lucram cu sarguinta si cu fidelitate pentru ca sa nu ajungem saraci din vina noastra. Acelasi gand il intalnim in Proverbe 6:6-11, text care, la sfarsit, spune: „Putin somn, putina atipire, putina incrucisare a mainilor pentru odihna, si saracia ta va veni ca un hot si lipsa ta ca un om inarmat“.

„Nu-mi da nici saracie, nici bogatie; hraneste-ma cu painea de care am nevoie zilnic, ca nu cumva, fiind satul, sa Te tagaduiesc si sa zic: «Cine este Yahve?» Sau ca nu cumva, fiind sarac, sa fur si sa iau in desert Numele Dumnezeului meu“ (Prov. 30:8-9). De aici aflam ca nu numai bogatia ci si saracia prezinta pericole pentru un credincios. „Saracul este urat chiar si de aproapele sau, dar bogatul are multi prieteni“ (Prov. 14:20). Un asemenea comportament este normal in lume, dar intre credinciosi nu se cuvine sa fie asa (v. Iac. 2:1-7).

„Pentru ca Yahve ii aude pe cei saraci si nu-i dispretuieste pe cei incatusati ai Sai“ (Ps. 69:33). In societate, aceia care poseda putine lucruri sau care nu au mai nimic sunt deseori dezavantajati, dar Dumnezeu ii aude si, in harul Sau, le vine in ajutor.

Intelepciunea saracului este adesea dispretuita. Un exemplu cu privire la aceasta este in Eclesiastul 9:14-16. Intr-o cetate mica era un om sarac dar intelept, care a salvat cetatea prin intelepciunea lui. daca ar fi fost o persoana cu avere atunci ar fi fost onorat si rasplatit cum se cuvine, dar pentru ca era sarac nimeni nu si-a mai amintit de el dupa ce acea cetate a fost eliberata. In mod asemanator, Dumnezeu L-a trimis pe propriul Sau Fiu in lume ca om sarac si a fost dispretuit si nu a fost

respectat. Acest „om sarac“ a lucrat cu o intelepciune care a depasit orice ganduri din imaginatia oamenilor si, prin moartea Lui, a adus o mantuire minunata. Cat de trist este faptul ca majoritatea oamenilor a uitat de acest om sarac si nu vrea sa stie de El! Ascultati glasul domnului: „Sunt uitat de inima lor ca un om mort“ (Ps. 31:12).

2. Bogatia

Principii

Bogatia nu este ceva rau in sine. Intotdeauna au fost oameni bogati, dar Domnul Isus a spus: „Copii, cat de greu este pentru cei care se incred in bogatii sa intre in Imparatia lui Dumnezeu!“ (Marc. 10:24). Si in Matei 19:23 a explicat: „Adevarat va spun: Cu greu va intra un bogat in Imparatia cerurilor“. Aceasta afirmatie s-a aratat deseori a fi adevarata: cu cat este averea mai mare, cu atat ea constituie un obstacol in calea convertirii. La intrebarea ucenicilor: „Atunci cine poate fi mantuit?“ Domnul a raspuns: „La oameni, aceasta este imposibil, dar la Dumnezeu toate sunt posibile“ (v. Mat. 19:25-26).

„Bogatia“ este un concept relativ. Etalonul pentru aceasta este standardul de viata, care insa difera de la o tara la alta si de la un continent la altul. Cineva spunea odata: „Este aproape imposibil ca o persoana care are bogatii sa nu se increada in ele“. Dar, multumita harului lui Dumnezeu, in fiecare tara unii oameni bogati ajung sa fie credinciosi. Prin urmare, in orice parte a lumii gasim credinciosi care au o situatie financiara prospera. Acum sa ne gandim la doua aspecte:

- Diferentele sociale dintre bogati si saraci sunt o consecinta generala a pacatului. Trebuie sa recunoastem acest fapt.
- Daca aceia care sunt bogati ii asupresc pe cei saraci, ei pacatuiesc in mod constient impotriva lui Dumnezeu si impotriva oamenilor.

Si termenul „belsug“ apare in Biblie. De exemplu in Proverbe 3:10. Belsugul nu inseamna neaparat mari bogatii, ci inseamna ca o persoana are mai mult decat are nevoie pentru traiul de zi cu zi. Daca suntem intr-o asemenea situatie atunci se cuvine sa multumim lui Dumnezeu si Total in numele Domnului nostru Isus Hristos (v. Ef. 5:20). Belsugul este plinatatea binecuvantarii de care avem parte prin har. Dar Dumnezeu a trasat o limita pe care noi o depasim atunci cand ne facem poftele cu avutia noastra si poate chiar cadem in pacatul lacomiei.

Exemple de omeni bogati

In Noul Testament gasim mai multe exemple de oameni bogati, pe care Dumnezeu ni le-a dat fie ca avertisment, fie spre a fi o incurajare.

Tanarul bogat (Marcu 10:17-22)

Acest tanar a venit la Domnul cu intrebarea sincera cum sa mosteneasca viata eterna. El era drept si incercase din tineretea lui sa traiasca in temere de Dumnezeu. Din vreme ce era inca sub lege, el a respectat cu sarguinta poruncile date de Dumnezeu. Cu toate acestea, tot simtea ca ii lipsea ceva.

Isus Hristos a privit la el si l-a iubit si i-a spus: „Un singur lucru iti lipseste: mergi, vinde ce ai si da saracilor“ (v. 21). Domnul cunostea inima acestui tanar. Pentru ca el tinea mult la averea lui, Domnul l-a provocat sa aleaga. Esti gata sa renunti la proprietatile tale pentru Isus Hristos? In mod trist, el a decis in favoarea banilor si nu sa-L urmeze pe Domnul Isus. A plecat tist si nu mai auzim despre el. Nu este acesta oare un exemplu cat de greu este ca un om bogat sa intre in imparatia lui Dumnezeu?

Om bogat din locuinta mortilor (Luca 16:19-31)

Domnul Isus a spus istoria cu bogatul si saracul Lazar. Amandoi au murit, „Lazar a fost dus de ingeri in sanul lui Avraam“ – domeniul fericirii. Bogatul, pe de alta parte, a ajuns sa fie in chinuri. Pentru ca suferea groaznic a vrut ca fratii lui, care mai erau inca in viata, sa fie avertizati. Stia ca numai aceia care se pocaiesc sunt mantuiti (v. 30), dar el personal nu se pocaise. El fusese mult prea absorbit de viata lui fericita si plina de lux si a ajuns sa fie prea tarziu. De aici invatam ca o viata prospera si plina de satisfactii poate face ca omul sa nu-si mai puna nici o intrebare cu privire la mantuirea eterna.

Seful bogat al colectorilor de taxe (Luca 19:1-10)

Biblia ne spune despre Zacheu. In primul rand el era seful colectorilor de taxe. Aceasta era o pozitie importanta, prin care avea afaceri cu romanii si avea multa influenta asupra altora. Apoi, el era bogat. Nu toata averea lui o castigase in mod legal. Cerand mai mult decat ar fi trebuit sa ceara, cu timpul, el s-a imbogatit. Ajunsese sa aiba o situatie financiara buna. In al treilea rand, el era mic de statura. Acest fapt trebuie sa fi fost umilitor pentru el. Cu toate ca avea o slujba buna si multi bani, oamenii il dispretuiau.

Cu toate ca era foarte bogat, Zacheu dorea mult sa-L vada pe Isus. Pentru ca era mic de statura, multimea il impiedica sa vada. De aceea seful cel bogat al colectorilor de taxe s-a suit intr-un sicomor pentru a-L vedea pe Mantuitorul. Nu si-a putut imagina ce avea sa urmeze. Isus nu S-a limitat numai la a trece pe langa el, ci S-a oprit, a privit la el si a spus: „Astazi trebuie sa raman in casa ta“. Asa a inceput conversatia intre Mantuitorul si seful colectorilor de taxe. Spre deosebire de tanarul bogat, pentru Zacheu banii nu au fost un obstacol pentru a-L crede pe Isus Hristos si a-L urma. De fapt, ceea ce a facut cu banii lui a dovedit convertirea lui. In final Domnul a explicat: „... pentru ca Fiul omului a venit sa caute si sa mantuiasca ceea ce era ierdut“. Zacheu este un exemplu frumos cum oamenii bogati pot sa creada in Domnul Isus.

Consilierul bogat (Matei 27:57)

Iosif din Arimateea era un consilier (membru al sinedriului) bogat si un ucenic al Domnului Isus. Pentru ca era un om bun si drept, el nu fusese de acord cu hotararea sinedriului de a-l omora pe Hristos. Dupa ce a murit Mantuitorul, Iosif a mers cu curaj la Pilat si a cerut trupul Lui (Luc. 23:50-53). El a dat laoparte orice teama de oameni si a trecut in mod deschis de partea lui Isus cel respins si crucificat. Mormantul pe care el si-l pregatise sapat in stanca a fost folosit de Domnul Sau. Cu tot respectul, el a infasurat in panza de in trupul lui Isus si l-a pus in mormant. Asa s-a implinit profetia din Isaia 53:9: „groapa Lui a fost randuita cu cei rai, dar El a fost cu cel bogat in moartea Lui, pentru ca nu facuse nici o violenta, nici nu a fost viclesug in gura Lui“. Dumnezeu S-a folosit de acest

om bogat pentru a-l da Fiului Sau un mormant dupa cuviinta. De aici invatam ca Domnul doreste sa-i foloseasca pe credinciosii bogati pentru unele lucrari pe care ei le pot face deosebit de bine.

Dorinta de imbogatire

Desi Dumnezeu nu ne-a promis binecuvantari materiale in calitate de crestini, nu este un pacat sa fii bogat. Insa acela care doreste sa se imbogateasca se face vinovat de un pacat grav. Dorinta de imbogatire merge mana in mana cu lacomia si cu iubirea de bani.

Pavel ne invata: „Avand hrana si imbracaminte, vom fi multumiti cu acestea“ (1 Tim. 6:8).

Daca ne lipsesc lucrurile cele mai elementare nu avem strictul necesar pentru a trai. Dar, daca avem destul ca sa mancam si sa ne imbracam – ceea ce multi oameni din aceasta lume nu au – se cuvine sa fim multumiti si multumitori. Cu toate acestea, dorinta de imbogatire se poate naste in inimile noastre. Multi au cazut in aceasta cursa. De aceea Dumnezeu ne da avertismentul solemn: „Dar cei care vor sa fie bogati cad in ispita si in cursa si in multe pofte nebune si vatamatoare, care ii afunda pe oameni in ruina si in pieire“ (1 Tim. 6:9). Sunt multe cai pe care oamenii o apuca pentru a face multi bani in dauna altora: coruptie, evaziune fiscala, inselaciune, exploatarea angajatilor etc. Unii incearca sa-si sporeasca averea prin mijloace cinstite, dar sacrifica toate celelalte si nu mai au deloc timp pentru ei insisi, pentru sotie si copii. Aceasta se poate intampla chiar si la crestini: pot ajunge sa nu mai participe in mod regulat la strangerile adunarii si sa nu mai aiba energie pentru lucrurile Domnului. Pe scurt, ei traiesc numai pentru a ajunge sa fie bogati si nu realizeaza cat de mult rau isi fac lor insisi si celor care le sunt apropiati. „Iubirea de bani este o radacina a tot felul de rele; dupa care unii, umbland, s-au ratacit de la credinta si s-au strapuns pe ei insisi cu multe dureri“ (1 Tim. 6:10).

Un credincios a dorit odata sa se imbogateasca rapid si a inceput sa joace la un cazinou. La inceput a avut succes si a castigat. A folosit castigurile pentru alt jos si a castigat si mai mult. Aceasta a mers pentru un timp, dupa care lucrurile s-au schimbat spre rau. A inceput sa piarda, dar nu s-a oprit nici cand a pierdut toti banii pe care ii castigase. A facut un imprumut pentru a continua sa joace si a pierdut si mai mult. Datoriile lui au crescut din ce in ce mai mult pana ce nu le-a mai putut achita si a fost adus la tribunal. Parintii lui au aflat de situatie inainte ca el sa fie condamnat la inchisoare si, din iubire pentru fiul lor, si-au vandut casa si au platit datoriile. Ce consecinte grozave poate avea dorinta de a avea bani si de a te imbogati!

Dumnezeu ne avertizeaza cu privire la pofte

Pofta – iubirea de bani si de posesiuni – este un pacat grav. In cuvantul lui Dumnezeu aceasta este deseori mentionata alaturi de curvie sau adulter (ex. Ef. 5:3; Col. 3:5). In Coloseni 3 pofta este chiar numita idolatrie. De aceea, in Luca 12:15, Domnul ne avertizeaza: „Luati seama si paziti-va de oricel lacomie de bani, pentru ca viata cuiva nu este in belsugul averilor lui“. Pe de-o parte invatam ca si noi, care suntem credinciosi, trebuie sa fim atenti sa nu avem o atitudine de a pofti, iar, pe de alta parte, Domnul Isus ne spune clar ca fericirea noastra nu se poate intemeia pe bogatiile materiale. Din vreme ce viata este un dar de la Dumnezeu si are valoare eterna, adevarata implinire ne-o vom gasi numai in relatia noastra cu El.

Si cartea Proverbe ne avertizeaza cu privire la pofte si la consecintele lor devastatoare: „Asa sunt cararile oricui este lacom de castig: el ia viata stapanilor lui“ (Prov. 1:19). Si mai spune si: „Cel lacom de castig isi tulbura casa, dar cine uraste mita va trai“ (Prov. 15:27). Si oamenii religiosi pot avea pofte. Amintiti-va de Balaam sau de invatatorii falsi din crestinatate, care „o inima deprinsa la lacomie“ (2 Pet. 2:14). Fie ca Domnul sa ne fereasca de pofte.

Cum pot fi eliberat de pofte si de iubirea de bani

Ce sa faci cand ai dorinta de a fi bogat? Sau cum sa tratezi poftele care ti se nasc in inima? Urmatoarele masuri pot impiedica poftele sa-ti domine inima si viata:

1. Trebuie sa fii constient ca, din cauza pacatului, exista o tendinta fireasca de a dori sa fii bogat si ca aceasta poate afecta pe oricine si te poate afecta si pe tine.
2. Dorinta de bani si de inavutire trebuie judecata intotdeauna ca fiind ceva rau.
3. Daca poftele te-au facut sa manifesti lacomie sau rautate, atunci trebuie sa-l marturisesti sincer Domnului acel pacat.
4. Straduieste-te in mod constient sa lucrezi contrar unor atitudini care sunt manifestari ale poftelor. In loc sa cauti sa strangi bani si proprietati pentru tine, cauta sa fii mai generos fata de altii.
5. Nu uita nici o clipa ca banii nu pot cumpara orice
 - Pot cumpara un pat dar nu si odihne somnului
 - Pot cumpara o carte, dar nu inteligenta
 - Pot cumpara o casa, dar nu un camin
 - Pot cumpara hrana, dar nu si pofta de mancare
 - Pot cumpara medicamente, dar nu sanatate
 - Pot cumpara placeri, dar nu fericirea

Dar, mai ales, nu pot cumpara mantuirea in Isus Hristos deoarece aceasta este daruita gratis.

Invataturi pentru cei care sunt bogati

Cuvantul lui Dumnezeu se adreseaza tuturor claselor sociale si are un mesaj clar si direct pentru cei care sunt bogati: „Porunceste celor care sunt bogati in veacul de acum sa nu se mandreasca, nici sa nu se increada in nesiguranta bogatiilor, ci in Dumnezeu, care ne da toate din belsug, ca sa ne bucuram de ele; ca sa faca binele, sa fie bogati in fapte bune, sa fie darnici, gata sa dea, strangandu-si pentru viitor o temelie buna, ca sa apuce adevarata viata“ (1 Tim. 6:17-19).

Dorim sa subliniem cateva aspecte specifice din acest pasaj din Biblie, la care sa mediteze crestinii care sunt bogati:

1. Ei nu trebuie sa fie mandri sau aroganti – Dumnezeu le-a incredintat bogatii pentru ca ei sa fie administratori credinciosi.

2. Ei sunt expusi pericolului de a se increde in bogatiile lor materiale. Bogatia se poate pierde de la o zi la alta. Crizele economice si ale pietelor financiare au dovedit in repetate randuri cat de repede se pot schimba situatiile. O banca poate da faliment si cei care si-au depus banii acolo pot pierde cea mai mare parte a lor daca nu chiar totul. Valoarea unei proprietati, care ne asteptam sa creasca de la an la an, poate scadea brusc. Oamenii isi pot pierde si casa daca nu pot plati ratele. Globalizarea sporeste riscurile deoarece criza dintr-o tara afecteaza mult mai rapid alte tari si consecintele ajung sa fie mondiale.

3. Crestinii bogati sunt indemnati sa foloseasca bunurile materiale pentru a face fapte bune si a fi generosi. Daca fac fapte bune din iubire pentru Domnul, atunci El ii va rasplati in viitor.

In Hagai 1:9, Dumnezeu spune: „Va asteptati la mult si, iata, a fost putin; si cand l-ati adus acasa, Eu l-am suflat“. Cred ca si in zilele noastre Dumnezeu „sufla“ asupra economiei, mai ales cand oamenii cred ca au totul sub control fara Dumnezeu, ca pentru a da un avertisment. De aceea noi nu trebuie sa ne strangem comori pe pamant, „unde molia si rugina strica si unde hotii sparg si fura“ (v. Mat. 6:19-21). Unde iti sunt fondurile? Cat ai in contul din cer? Sau cumva, pana acum nici nu ai deschis un cont acolo?

Nu exista diferente in ceea ce priveste pozitia crestinilor inaintea lui Dumnezeu

Traim in perioada harului, dar Dumnezeu nu a facut sa dispara diferentele sociale. In familia Sa sunt oameni saraci si oameni bogati, dar aceste diferente materiale nu mai prezinta importanta, cei rascumparati primind de la Dumnezeu aceeasi pozitie crestina: „Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei in Hristos Isus“ (Rom. 8:1). „El ne-a randuit dinainte pentru infiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, dupa buna placere a voii Sale, spre lauda gloriei harului Sau, in care ne-a facut placuti in Cel Preaiubite“ (Ef. 1:5-6). In ceea ce priveste pozitia lor in Hristos, toti credinciosii au aceeasi parte in El: „Iar fratele dintr-o stare de jos sa se laude in inaltarea lui, si bogatul in smerirea lui“ (Iac. 1:9-10). Toti suntem cetateni ai cerurilor „pentru ca cetatenia noastra este in ceruri, de unde Il si asteptam ca Mantuitor pe Domnul Isus Hristos“ (Filp. 3:20).

In ceea ce priveste pozitia inaintea lui Dumnezeu nu conteaza daca cineva are multi sau putini bani. Fiecare este raspunzator inaintea lui Dumnezeu sa gestioneze cu fidelitate ceea ce i-a incredintat Dumnezeu, fie ca este mult, fie ca este putin.

Instructiuni practice privind folosirea banilor

In a doua parte a acestei carti am dori sa abordam diferitele probleme pe care noi, fiind crestini, le intampinam in folosirea in viata de zi cu zi a banilor si bunurilor materiale. Dorim sa dam ajutor din Cuvantul lui Dumnezeu pentru ca sa putem recunoaste cheia pentru adevarata multumire.

Prima tranzactie financiara

Geneza este cartea inceputurilor, in care sunt mentionate pentru prima data multe adevaruri de baza. Aceasta este valabil si in legatura cu banii. In Geneza 23:7-16 Dumnezeu ne da, prin intermediul lui Avraam, un exemplu cum trebuie sa folosim bunurile materiale si cum sa ne comportam in afaceri. Avraam traia ca strain in tara Canaanului si, cu toate ca Dumnezeu promisese ca avea sa-i dea acea tara lui si descendentilor lui, el nu avea in proprietate nici macar un metru patrat de teren. Cand a murit Sara, sotia lui, pentru a-i face o inmormantare cum se cuvenea a trebuit sa cumpere un petic de pamant. Nu a dorit sa se imbogateasca pe seama altora sau sa primeasca daruri de la lume (v. Gen. 14:23). Se cuvine sa observam in mod special doua aspecte cu privire la aceasta achizitie:

a) A dorit sa cumpere pamantul la pretul pietii (v. 23:9)

b) A platit „patru sute de sicli de argint, care mergeau la negustor“

In acea afacere s-a comportat cinstit si cu integritate. Cum ne comportam noi in afaceri in aceasta lume? Ne lasam cumva influentati de practicile ilegale sau dubioase care sunt frecvente la cei din jurul nostru? Avraam nu a dorit sa faca o afacere clandestina, ci a negociat deschis si in prezenta mai multor martori. A platit un pret la valoarea pietii. Astfel, dreptul de proprietate a fost stabilit in mod clar. Si faptul ca el a cumparat in mod oficial acel ogor inaintea mai multor martori s-a aratat a fi de folos mai tarziu, cand Iacov a murit in Egipt si a dorit sa fie inmormantat in locul de inmormantare al familiei (v. Gen. 50:13). Toti descendentii sai se mutasera in Egipt si nimeni din familia lui nu mai locuia acolo, dar era cunoscut ca acel loc de inmormantare ii apartinea lui Avraam si descendentilor lui. Cum ar fi fost daca Avraam nu ar fi platit nimic pentru acel teren? Dumnezeu ne arata ca acest exemplu este valabil si de urmat intotdeauna: sa fii cinstit in afaceri.

Datoriile

In zilele noastre este relativ normal sa ai datorii. Deficitele multor tari sunt inspaimantator de mari. Dar si multe persoane fizice au mari datorii. Tendinta este: „cumpara acum, plateste mai tarziu“. Au crescut mult creditele de consum – acele credite pe care oamenii le contracteaza pentru a achizitiona bunuri de consum, din acelea care nu au o valoare de durata, spre deosebire de bunurile imobiliare pentru care se poate face o ipoteca.

Mana-n mana cu contractarea de datorii merge si comportamentul rau la plata. Facturile raman neplatite pana la a doua sau a treia notificare prin posta sau pana ce vin executorii.

Definitia datoriei

In Biblie, pentru cuvantul „datorie“ nu gasim nicaieri o definitie clara. Dar putem spune ca o persoana are datorii financiare daca este indeplinita vreuna din urmatoarele conditii:

Cand o plata nu este facuta la termen

Daca cineva plateste cu un card de credit, scadenta este in luna urmatoare. Daca acea plata este facuta la termen, atunci nu este nici o datorie, dar daca nu este posibil sa fie facuta plata, atunci

rezulta o datorie.

Daca suma datorata depaseste valoarea bunurilor achizitionate

De exemplu, cineva cumpara o casa. In cele mai multe cazuri, acea persoana nu poate plati intregul pret imediat. Daca valoarea de piata a casei scade sub valoarea soldului ipotecii si persoana nu poate continua sa plateasca, atunci casa va valora mai putin decat banii pe care ii datoreaza.

Sunt multe lucruri care isi pierd toata valoarea sau o mare parte din valoarea lor imediat dupa ce au fost cumparate. O masina noua pierde pana la o treime din valoarea ei de indata ce a fost scoasa din showroom. In cazul altor bunuri, cum ar fi imbracaminte, incaltaminte sau mobilier, deprecierea este si mai mare. Cine cumpara asemenea lucruri pe credit, fara sa aiba bani cu care sa le plateasca, acea persoana se indatoreaza.

Principiile lui Dumnezeu cu privire la datorie

Ce ne spune Cuvantul lui Dumnezeu cu privire la datorie? Romani 13:8 spune: „Sa nu datorati nimanui nimic, decat sa va iubiti unii pe altii; pentru ca, cine iubeste pe altul a implinit legea“. Aceasta inseamna ca un crestin nu trebuie sa fie influentat de tendinta lumii de a avea datorii. Biblia ne da multe motive pentru aceasta:

Pentru ca datoria ne aduce intr-o relatie de dependenta

„Bogatul stapaneste peste saraci si datornicul este slujitorul creditorului“ (Prov. 22:7)

Acest principiu este valabil de secole. Este evident ca deseori bogatii ii asupresc si ii exploateaza pe cei saraci. Creditorul stabileste regulile pentru debitor. Prin urmare, daca ajungem sa avem datorii intram intr-o relatie de dependenta nedorita, care nu este dupa gandul lui Dumnezeu.

Pentru ca Tatal din ceruri se ingrijeste de noi

„Pentru ca toate acestea natiunile le cauta; pentru ca Tatal vostru cel ceresc stie ca aveti nevoie de toate acestea“ (Mat. 6:32)

Tatal nostru din ceruri stie ce anume ne este necesar ca sa traim. De ce sa nu ne incredem in El ca se va ingriji de noi? Datoriile sunt deseori rezultatul faptului ca noi cumparam ceva care nu ne putem permite. Vreau sa-mi indeplinesc imediat dorinta in loc sa astept pana cand voi avea suficiente bani si, cum nu pot plati imediat, fac datorii. In zilele noastre este atat de usor sa folosesti cardul de credit si chiar suntem incurajati sa facem aceasta. Dar un asemenea card trebuie sa fie numai un mijloc de plata. Nu se cuvine oare ca noi sa ne incredem mai mult in Tatal ceresc pentru ca El se ingrijeste de noi? El nu ne da tot ce dorim noi, dar ne da in mod sigur ceea ce avem nevoie. In plus, niciodata nu este bine sa traim peste ceea ce ne putem permite deoarece aceasta conduce, inevitabil, la datorii.

Deoarece Hristos ne-a eliberat

„Hristos ne-a pus in libertate; ramaneti deci tari si nu va prindeti din nou intr-un jug al robiei!“
(Gal. 5:1)

Prin moartea Lui, Isus Hristos ne-a eliberat de sub robia legii, a lumii si a diavolului. Daca, fiind crestini, angajam datorii, atunci negam aceasta eliberare prin faptul ca intram intr-o relatie de dependenta. Sunt oameni care nu mai dispun de veniturile lor lunare deoarece datoriile lor sunt atat de mari incat cea mai mare parte din ceea ce castiga trebuie sa dea pentru a plati datoriile si dobanzile acumulate. Asemenea situatii tragice nu sunt dupa gandul lui Dumnezeu. Daca ai datorii, atunci plateste-le cat mai curand cu putinta! Incepe azi si nu maine! „Nu opri binele de la cei carora li se cuvine, cand este in puterea mainii tale sa-l faci! Nu zice aproapelui tau: «Pleaca si vino din nou, si maine iti voi da», cand ai la tine ce sa dai“ (Prov. 3:27-28). Multora nu le pasa de datoriile lor deoarece constiinta li s-a tocit. Psalmul 37:21 spune: „Cel rau ia cu imprumut si nu da inapoi, dar cel drept se indura si da“. Iti mai pasa daca ai facturi pe care nu le-ai platit la termen? Aminteste-ti: ai renuntat la libertatea ta. Mai devreme sau mai tarziu vei fi nefericit. Cei care sunt nu au datorii sunt liberi si sunt scutiti de multe intristari.

Garantiile personale

In unele cazuri o datorie este acoperita printr-o garantie personala. Se pune problema: „Se cuvine ca un crestin sa fie garant pentru cineva care are nevoie urgenta de bani?“ In cuvantul lui Dumnezeu gasim raspunsul clar:

„Un om fara minte bate palma, punandu-se garant pentru aproapele sau“ (Prov. 17:18).

„Nu fi dintre cei care bat palma, dintre cei care sunt garanti pentru datorii“ (Prov. 22:26).

Dumnezeu da un avertisment clar sa nu te faci garant pentru altcineva. Cei care fac aceasta sunt „fara minte“. De asemenea, Dumnezeu ne arata si consecintele grave pentru cine nu ia aminte la acest avertisment: „Daca n-ai nimic sa platesti, de ce sa-ti ia patul de sub tine?“ (Prov. 22:27). Daca un datornic nu are cu ce plati datoria, atunci garantul este obligat sa plateasca, dar daca el sau ea nu are cu ce plati, atunci i se va lua ceea ce are. Aceasta inseamna ca a te face garant poate avea consecinte dezastruoase.

Poate vei spune: „Dar cum ramane cu dragostea frateasca? Nu se cuvine sa-mi ajut fratele care este in nevoie?“ Sigur ca nu se cuvine sa ne retragem fata de cei care sunt in nevoie, dar ajutorul dat nu trebuie sa fie sub forma unei garantii personale deoarece aceasta este, in mod cert, contrar Cuvantului lui Dumnezeu.

Cuvantul lui Dumnezeu spune clar si ce trebuie sa faca unul care a ajuns sa fie garant pentru aproapele lui: trebuie sa se elibereze de aceasta obligatie cat mai curand posibil. „Fiul meu, daca te-ai pus garant pentru aproapele tau, daca ai batut palma cu un strain, esti prins in cursa prin cuvintele gurii tale, esti inlantuit de cuvintele gurii tale; fa aceasta acum, fiul meu, si elibereaza-te, pentru ca ai cazut in mana aproapelui tau: du-te, smereste-te si insista pe langa aproapele tau. Nu da somn ochilor tai, nici atipire pleoapelor tale. Elibereaza-te, ca o caprioara din mana vanatorului si ca o pasare din mana pasararului“ (Prov. 6:1-5).

Unul singur a putut sa Se faca garant pentru ca avea toate mijloacele: Domnul Isus a devenit garant pentru noi inaintea lui Dumnezeu (Evr. 7:22). La cruce, El a platit toata datoria noastra. De bunavoie El a luat asupra Sa toata datoria noastra si a achitat-o deplin prin moartea Lui.

Economisirea

Opusul acumularii de datorii este economisirea. Se cuvine ca un crestin sa faca aceasta? Daca da, atunci cat sa puna deoparte? Cuvantul lui Dumnezeu da un raspuns clar si la aceasta, dar nu ne spune ce procent din veniturile noastre sa economisim. In schimb, ne prezinta un principiu pe care se cuvine sa-l punem in practica.

In general, cineva care a ajuns la 80 de ani a trait 20 de ani fiind copil si tanar, 40 de ani muncind, iar restul vietii ca pensionar. Ocaziile de a economisi exista in principal in cei 40 de ani in care cineva lucreaza si castiga bani.

Economisirea este ca a face provizii pentru „iarna“

Pe aceasta tema, sa vedem cateva pasaje din Proverbe:

„Cine aduna vara este un fiu intelept, cine doarme la seceris este un fiu care face rusine“
(Prov. 10:5)

In context, vara inseamna anii in care avem un venit. In acest timp putem strange pentru cand vom ajunge batrani. Dar putem privi vara si ca o perioada mai scurta - acea parte a muncii noastre in care veniturile noastre depasesc ceea ce ne este necesar pentru ca sa traim. Aceasta diferenta ne permite sa punem deoparte bani pentru timpul cand vom ajunge sa nu mai avem de lucru sau cand vor aparea obligatii neasteptate. Cei care au copii fac bine daca economisesc pentru ei atunci cand sunt mici deoarece, cand vor fi mari, costurile pentru imbracaminte, educatie si altele vor creste mult.

„Furnicile, un popor fara putere, totusi isi pregatesc hrana vara“ (Prov. 30:25).

Furnicile sunt fapturi mici, care nu ies in evidenta, dar stiu ca nu vor mai gasi hrana la venirea iernii si, de aceea, isi fac provizii vara. Privind cum ele isi strang pline de zel hrana pentru „familia“ lor invatam o lectie cu privire la cum ar trebui si noi sa punem deoparte ceva pentru „iarna“. Ceva asemanator vedem si cu Iosif in Egipt. A strans hrana in cei sapte ani roditori pentru a face fata in cei sapte ani de seceta. Este cert ca tocmai de aceea Dumnezeu i-a aratat mai dinainte lui Faraon, prin acele vise, cum avea sa fie viitorul.

„O comoara scumpa si untdelemn sunt in locuinta unui intelept, dar un om nebun le inghite“
(Prov. 21:20).

Acest verset desemneaza ca intelept pe cineva care strange anumite provizii pentru viitor, dar spune si despre aceia care cheltuiesc tot ce castiga – ba uneori chiar mai mult decat atat. Daca facem ca acestia din urma suntem prosti. Daca se intampla ceva neasteptat – de exemplu sa nu mai avem de lucru sau sa fie necesare reparatii la masina sau la casa sau sa vina o boala sau familia sau prietenii

sa aiba nevoie de un ajutor financiar urgent -, atunci nu vom avea nici o rezerva pentru costurile suplimentare. Sa ne purtam cu intelepciune ca sa nu ajungem o povara pentru altii cand va veni „iarna“.

Motive pentru a economisi

Nu cunoastem viitorul. Poate ca in clipa de fata totul pare promitator, poate ca nu avem nici o grija si traim fiecare moment bucurandu-ne de viata si dorim mai multe lucruri decat ne putem permite, asa ca nu economisim. Unii gandesc: „De ce sa economisesc? La ratele dobanzilor atat de mici nu merita“. Dar nu se pune problema sa acumulezi bogatii, ci Cuvantul lui Dumnezeu ne da alte motive ca sa economisim, pe care le putem rezuma dupa cum urmeaza:

- Sa avem resurse pentru evenimente neasteptate din viitor
- Pentru investitii sau achizitii viitoare: de exemplu o masina, o casa, mobila sau o calatorie
- Pregatirea sistematica pentru batranete (un plan de pensii)
- Pentru a plati educatia copiilor in viitor

Pericolele economisirii

Dar economisirea prezinta si anumite pericole. Se poate sa strangem bani pentru ca dorim sa fim bogati. Se poate ca dorinta de inavutire sa nu fie motivul initial, dar, pe masura ce acumulam, sa ajungem sa dorim sa strangem tot mai mult pentru ca dorim sa avem mai multe resurse financiare. Cuvantul lui Dumnezeu condamna in mod clar un asemenea comportament egoist.

Cand economisim trebuie sa evitam investitiile cu risc ridicat. Si astazi este valabil acelasi principiu ca in trecut: „cu cat este randamentul mai mare, cu atat riscul este mai mare“. Multi doresc sa faca bani repede prin investitii speculative cu risc ridicat. Cuvantul lui Dumnezeu ne sfatuieste sa nu facem aceasta: „Gandurile celor harnici duc numai la belsug, dar ale oricui este grabit, numai la lipsa“ (Prov. 21:5). Eclesiastul 5:13-14 ne avertizeaza: „Este un rau dureros pe care l-am vazut sub soare: bogatii pastrate spre raul celui care le stapaneste; sau acele bogatii se pierd printr-o intamplare rea; si daca a nascut un fiu, nu ramane nimic in mana lui“. O asemenea nenorocire poate fi falimentul unei companii in care avem o participatie sau o cadere a actiunilor pe bursa, care face sa dispara dintr-o data o mare bogatie. Bineinteles, nu exista nici un fel de investitii care sa ofere siguranta absoluta, dar de aceea trebuie sa ne investim banii cu intelepciune si sa ne rugam in legatura cu aceasta, increzandu-ne in Dumnezeu.

Darnicia

Cuvantul lui Dumnezeu ne ofera un antidot ca sa nu cadem in boala de a nu face nimic altceva decat sa economisim. Acesta este sa dam altora din bunurile materiale pe care Dumnezeu ni le-a incredintat. Apostolul Pavel ne transmite un cuvant important pe care l-a spus Insusi Domnul Isus: „Este mai fericite sa dai decat sa primesti“ (Fapte. 20:35). Cei care dau descopera ca acest principiu este intotdeauna valabil in practica: este mult mai placut sa dai ceva decat sa primesti un dar. La inceputul acestei carti ne-am amintit ca Dumnezeu este un Dumnezeu care da daruri. In iubirea Lui,

care depaseste capacitatea noastra de intelegere, El L-a dat pe Fiul Sau preaiubit sa moara pentru noi. Nu putea sa ne dea ceva mai de pret. Cum raspundem noi fata de aceasta? Suntem noi gata sa ne deschidem mana pentru a oferi pentru El ca sacrificiu un ajutor material celor in nevoie?

„Ne-au cerut cu multa staruinta harul si comuniunea slujbei pentru sfinti“ (2 Cor. 8:4).

Harul – acest cuvânt este folosit aici cu acelasi sens cu a da – nu face ca darnicia sa fie ceva optional pentru ca este un privilegiu, ci aceasta este, in acelasi timp, si o responsabilitate. Darnicia este o expresie palpabila a iubirii noastre fata de Dumnezeu si a comuniunii noastre cu crestinii care sunt in necazuri. Acelasi cuvânt este folosit aici ca acela care desemneaza comuniunea noastra cu Domnul tocmai pentru a sublinia caracterul darniciei.

De ce dam?

Iata cateva motive potrivite:

- A da are o influenta pozitiva in dezvoltarea caracterului nostru si a atitudinii fata de viata. Este un antidot contra rautatii, egoismului si iubirii de bani (v. 1 Tim. 6:10).
- Ne face sa fim multumiti si fericiti. De aceea apostolul Pavel ii invata pe cei bogati „sa fie darnici, gata sa dea, strangandu-si pentru viitor o temelie buna, ca sa apuce adevarata viata“ (v. 1 Tim. 6:18-19).
- Este o investitie pentru viitor si ne strangem o comoara in cer: „Vindeti ce aveti si dati milostenie; faceti-va pungi care nu se inveclesc, o comoara care nu se pierde, in ceruri, unde hotul nu se apropie, nici molia nu strica. Pentru ca, unde este comoara voastra, acolo va fi si inima voastra“ (Luc. 12:33-34).

Cui dam?

a) Familiilor noastre si rudelor

„Iar daca cineva nu ingrijeste de ai sai si mai ales de cei ai casei, a tagaduit credinta si este mai rau decat un necredincios“ (1 Tim. 5:8, v. si Marc. 7:10-13)

Aceasta este cea dintai responsabilitate a noastra.

b) Saracilor

In calitate de credinciosi nu trebuie sa-i neglijam pe cei saraci cand ii intalnim: „Cine are ochi binevoitor va fi binecuvantat, pentru ca da saracului din painea lui“ (Prov. 22:9). „Cine da saracului nu va duce lipsa, dar cine isi ascunde ochii va fi coplesit de blesteme“ (Prov. 28:27). Domnul a spus ca pe saraci ii vom avea intotdeauna cu noi (v. Ioan 12:8), si asa si este, atat in imediata noastra vecinatate cat si in toata lumea. Efeseni 4:28 ne spune: „Cel care fura sa nu mai fure, ci mai degraba sa se osteneasca, lucrând cu mainile lui ce este bine, ca sa aiba sa imparta celui care are nevoie“.

c) Pentru lucrarea Domnului si pentru slujitorii Lui

Am indica urmatoarele principii:

„... vrednic este lucratorul de plata lui ...“ (Luc. 10:7; comparati si cu 1 Tim. 5:17-18)

„Cel care primeste invatatura in Cuvant sa-i faca parte celui care-l invata, din toate bunurile“ (Gal. 6:6)

„Nu stiti ca cei care se ocupa cu lucrurile sfintee mananca de la templu si ca cei care slujesc la altar au parte de la altar? Tot asa a randuit si Domnul celor care vestesc Evanghelia: sa traiasca din Evanghelie“ (1 Cor. 9:13-14)

Modalitati de a darui

Pe de-o parte, Cuvantul lui Dumnezeu ne arata ca putem da in mod direct. Un credincios care vede o nevoie ajuta in acel loc si in acel moment. Ne gandim si la 1 Ioan 3:17: „Dar cine are bunurile lumii si il vede pe fratele sau avand nevoie si isi inchide inima fata de el, cum ramane in el dragostea lui Dumnezeu?“ Un alt exemplu este femeia din Proverbe 31: „Ea isi intinde mana catre cel intristat; si isi intinde mainile catre cel nevoias“ (v. 20).

Pe de alta parte, mai multe pasaje din Noul Testament ne invata despre colecta in adunarea locala.

„Prin El deci sa-l aducem neincetat jertfa de lauda lui Dumnezeu, adica rodul buzelor care marturisesc Numele Lui. Dar nu uitati de binefacere si de darnicie, pentru ca astfel de jertfe li plac lui Dumnezeu“ (Evr. 13.:15-16).

Aici jertfele spirituale (lauda si inchinarea), pe care le aducem impreuna lui Dumnezeu, sunt asociate cu sacrificiile materiale (a face bine si a darui). Lui Dumnezeu ii plac aceste doua tipuri de sacrificii.

1 Corinteni 16:1-3 ne da cateva indicii importante cu privire la colecte: „Iar despre colecta pentru sfinti, cum am randuit adunarilor Galatiei, asa faceti si voi. In ziua intai a saptamanii, fiecare din voi sa puna deoparte la el acasa, adunand din ce va fi castigat, ca sa nu se stranga colecte cand voi veni. Si, cand voi sosi, pe cei pe care ii veti aproba, pe acestia ii voi trimite cu scrisori, ca sa duca darul vostru la Ierusalim“.

Colectele in adunarea locala

Iata cateva aspecte cu privire la a darui in legatura cu colectele facute in adunarea locala:

Cui dam?

Daca dam bani la colecta, atunci li dam Domnului Isus si lasam ca El sa decida cum vor fi folositi. El ii va folosi pe fratii care au responsabilitatea de a administra banii care s-au strans. Sa nu uitam niciodata ca lui Dumnezeu ii face placere daca aducem sacrificii materiale.

Pentru ce dam?

In Evrei 13:16 ne sunt prezentate doua mari scopuri ale colectelor: „a face bine“ si „a darui“. A face bine inseamna a oferi suport material celor saraci si nevoiasi, in primul rand celor dintre credinciosi. A darui inseamna sprijin financiar pentru slujitorii Domnului, potrivit instructiunilor din Galateni 6.6.

Cum dam?

Instructiunile din 1 Corinteni 16:1-3 ne dau cateva indicii:

a) Dati in secret

„Fiecare dintre voi sa puna deoparte“. Aceasta ne arata ca a darui este o chestiune personala intre fiecare dintre noi si Domnul si nu ii priveste pe altii. „Dar tu, cand faci milostenie, sa nu stie stanga ta ce face dreapta ta“ (Mat. 6:3)

b) Daruirea sa fie metodica

Sa fie ceva planificat, nu lasat la intamplare, de genul: „Dau ce gasesc in portofel si, daca nu gasesc nimic, atunci nu dau nimic!“ Sa nu fie ceva care tine de emotii. De aceea trebuie sa fie un subiect de rugaciune pentru ca sa lucram in dependenta de Domnul si in aceasta privinta. Cei care fac un buget vor avea si o coloana pentru lucrarea Domnului. Daca avem un plan clar, atunci putem da periodic.

c) Dati in mod regulat

Este scris in fiecare zi dintai a saptamanii, adica in fiecare duminica. Adica nu voi da pentru Domnul numai dupa ce primesc salariul, ceea ce, de obicei, este o data pe luna, ci in fiecare saptamana. Apostolul Pavel i-a instruit pe corinteni sa dea si sa faca in mod regulat colecte ca „sa nu se stranga colecte cand voi veni“.

Incurajari si promisiuni

Ca o incurajare pentru a da citam din Biblie urmatoarele: „Dar aceasta spun: cine seamana cu zgarcenie va si secera cu zgarcenie; si cine seamana cu binecuvantari va si secera cu binecuvantari; fiecare sa dea dupa cum s-a hotarat in inima, nu cu parere de rau sau de nevoie, pentru ca Dumnezeu il iubeste pe acela care da bucuros“ (2 Cor. 9:6-7). Aceasta nu mai necesita nici un fel de explicatii. In versetul urmator citim raspunsul pe care il da Dumnezeu fata de generozitatea noastra: „Si Dumnezeu poate sa faca sa prisoseasca orice har catre voi, pentru ca, avand intotdeauna toata indestularea in orice, sa prisositi in orice lucrare buna“ (2 Cor. 9:8).

Cand dam se implinesc urmatoarele cuvinte ale Domnului:

„Cautati dar intai Imparatia lui Dumnezeu si dreptatea Lui si toate acestea vi se vor da pe deasupra“ (Mat. 6:33).

Bugetarea

Un guvern sau o administratie locala trebuie sa pregateasca un buget anual sau un plan financiar care sa ofere o imagine clara a tuturor veniturilor si cheltuielilor prevazute pentru anul urmator. Bineinteles, nu este posibil sa prevezi absolut toate intrarile si iesirile, dar, cu cat este mai bine intocmit planul, cu atat estimarea este mai precisa si implementarea mai usoara.

Este indicat sa fie intocmit un fel de buget si pentru o gospodarie. Unele costuri fixe sunt cunoscute: de exemplu rata lunara pentru ipoteca sau chiria. Alte cheltuieli nu pot fi cunoscute anticipat atat de bine, asa ca trebuie sa fie estimate. Este mult mai dificil sa faci un buget cand nu ai un venit lunar regulat, cum ar fi un salariu. In asemenea situatii este si mai important sa planifici cu multa atentie cheltuielile.

Cateva pasaje din Biblie cu privire la bugetare

In Biblie exista cateva referiri la acest subiect. Proverbe 14:8 spune: „Intelepciunea celui chibzuit este sa-si inteleaga calea, dar nebunia nebunilor este inselaciune“. Este deci intelept sa te gandesti la situatia ta actuala, ce planuri ai pentru viitor si ce costuri pot aparea. A face un buget inseamna a fi prevazator in loc sa traiesti fara nici o grija. In Proverbe 24:3-4, Solomon spune: „Prin intelepciune se zideste o casa si prin inteligenta este intarita; si prin cunostinta se umplu camarile cu toate bunurile scumpe si placute“. O planificare financiara inteleapta este de folos cand cineva doreste sa construiasca sau sa cumpere o casa. Aceasta ne poate ajuta sa nu ramanem fara bani si sa nu ajungem la faliment.

Comparatia pe care a facut-o Domnul Isus cand a vorbit despre ucenicie este foarte semnificativa:

„Cine dintre voi, vrand sa zideasca un turn, nu sta intai si socoteste costul, daca are cu ce sa-l sfarseasca?“

In domeniul nostru, aceasta inseamna a face o lista cu veniturile si cheltuielile. Daca facem o investitie necugetata intr-un proiect sau cumparam ceva care nu ne putem permite, oamenii vor rade de noi: „Omul acesta a inceput sa zideasca si n-a putut termina“ (Luc. 14:30). Nu numai ca vom fi ridicoli, dar alte probleme mai serioase se vor aduna daca nu putem plati ceea ce am cumparat.

De ce este intelept sa intocmesti un buget?

Exista mai multe motive pentru planificarea financiara particulara:

- De cele mai multe ori banii ne ajung pentru mai multe daca am intocmit un buget pentru ca atunci suntem mult mai atenti cum ii cheltuim. Atunci nu ne vom pune la fiecare sfarsit de luna intrebarea unde s-au dus banii nostri.
- Avand un buget este mai usor sa economisim si mai putin probabil sa acumulam datorii,
- Intocmirea bugetului este ceva care sa ne aduca inaintea Domnului in rugaciune pentru ca hotararile cu privire la cum vom cheltui banii sa fie luate in dependenta de El.
- Putem stabili prioritati punand mai intai deoparte o suma pentru Domnul, apoi pentru imbracaminte, vacante, etc.

Cum se intocmeste un buget?

Pentru a face un plan financiar mai intai trebuie sa stabiliti situatia financiara curenta facand o lista de venituri si cheltuieli lunare. Cheltuielile trebuie alocate pe diferite capitole: hrana, imbracaminte, masina, vacante, etc.

Pe aceasta baza puteti face un plan pentru anul urmator facand lista veniturilor si cheltuielilor prevazute. Unele costuri sunt fixe, altele variaza si trebuie estimate. Calculele trebuie sa ajunga la un rezultat echilibrat. Daca cheltuielile ies mai mari decat veniturile, trebuie sa reconsiderati cheltuielile variabile:

- Imi pot permite o masina atat de scumpa?
- Chiar am nevoie de toate asigurarile?
- Chiar am nevoie de atat de multe haine noi?
- Este chiar necesara vacanta atat de scumpa, sau exista alternative mai ieftine?

In toate aceste rationamente trebuie aplicat principiul „cautati mai intai imparatia lui Dumnezeu“. Daca Domnul si lucrarea lui au prioritate maxima, atunci puteti avea incredere ca El va va ajuta cu celelalte cheltuieli si va va binecuvanta casa.

Nu abandonati!

Orice buget este de folos daca este monitorizat. Realizarea lui trebuie urmarita in mod regulat pentru a verifica faptul ca iesirile sunt conform cu planul. Desigur, aceasta inseamna ca trebuie sa inregistram toate cheltuielile. Se poate sa fie un efort serios la inceput, dar nu abandonati. Dupa o vreme lucrurile vor fi mai usoare si, daca veti mentine sub control cheltuielile atunci veti putea evita sa aveti surpriza ca ati ramas fara bani inainte de sfarsitul lunii.

Consilierea financiara

Situatia economica difera de la o tara la alta si, pe deasupra, se poate schimba rapid chiar acolo unde traim. Cum sa ne descurcam in privinta banilor si sa luam cele mai bune hotarari in ceea ce priveste finantele personale?

Urmatorul exemplu ilustreaza problema. O familie tanara a economisit ceva bani si vrea sa cumpere o casa. Pentru ca au depozitul necesar, banca este dispusa sa le dea creditul ipotecar care acopera restul sumei necesare. Dar exista diferite tipuri de ipoteci. Ce tip de credit sa aleaga? Din vreme ce este o decizie pe care o iau probabil o singura data in viata, nu pot sa se bazeze pe experienta anterioara. Ce sa faca?

Nu trebuie sa ne temem sa cautam indrumari in chestiuni financiare. Cuvantul lui Dumnezeu spune: „Fara sfat, planurile nu izbutesc, dar prin multimea sfatuitorilor sunt intarite“ (Prov. 15:22). Aceasta este indicat mai ales cand avem de luat decizii dificile cu consecinte financiare pe termen lung. Prin urmare, este indicat sa vorbiti cu parintii sau cu crestini care au experienta in acest domeniu. Tot in cartea proverbe avem urmatoarele indrumari:

„Asculta sfatul si primeste indrumarea, ca sa fii intelept in viitor“ (Prov. 19:20)

„Calea nebunului este dreapta in ochii sai, dar cel intelept asculta sfatul“ (Prov. 12:15).

„Din mandrie vine numai cearta, dar intelepciunea este cu cei care se lasa sfatuiti“ (Prov. 13:10).

Cuvantul lui Dumnezeu arata ca trebuie facuta deosebire intre sfatul unui credincios si cel al unui necredincios: „Cel drept calauzeste pe aproapele sau, dar calea celor rai ii ratacesta“ (Prov. 12:26). Aceasta nu inseamna totusi ca niciodata sa nu primim consiliere financiara de la un expert in domeniul bancar care este necredincios, ci ca trebuie sa avem mereu in minte faptul ca lumea fara Dumnezeu are alte obiective decat credinciosul, care doreste sa traiasca in comuniune cu El. Sa citim ce a spus David: „Gura celui drept rosteste intelepciune si limba lui vorbeste dreptate; legea Dumnezeului sau este in inima lui, pasii lui nu se vor clatina“ (Ps. 37:30-31).

In cele din urma, sa nu uitam ca Domnul doreste sa ne calauzeasca: „Eu te voi instrui si te voi invata calea pe care trebuie sa mergi; Eu te voi sfatui, avand ochiul Meu asupra ta“ (Ps. 32:8). In Isaia 9:6, printre altele, El este numit si Sfetnic.

Munca si banii

Slujba pe care o avem are a face cu banii deoarece munca ar trebui sa primeasca bani ca rasplata. Dumnezeu i-a dat omului sa munceasca inainte ca pacatul sa intre in lume: l-a pus pe om in gradina Edenului ca sa o lucreze si sa o pazeasca (v. Gen. 2:15), ceea ce cerea munca manuala. Putin mai tarziu i-a spus lui Adam sa dea nume animalelor (Gen. 2:19), ceea ce implica munca intelectuala. In mod similar, in lumea din zilele noastre exista ocupatii care cer munca manuala si ocupatii care cer munca intelectuala. Indiferent cum este cazul, munca este o binecuvantare pentru om deoarece a fost randuita de Dumnezeu. Dupa caderea in pacat, Dumnezeu i-a spus omului: „In sudoarea fetei tale vei manca paine, pana te vei intoarce in pamant, pentru ca din el ai fost luat; pentru ca tarana esti si in tarana te vei intoarce“ (Gen. 3:19). De cand omul a cazut in pacat, munca este cu mult efort si cu necaz pentru ca Dumnezeu a blestemat pamantul. Prin urmare, suntem confruntati cu doua pericole.

Lenea

Sunt oameni care nu pot munci, dar sunt si unii care nu vor sa munceasca si doresc sa traiasca pe cheltuiala statului sau a altora. In Proverbe 6:6-11 citim: „Mergi la furnica, lenesule, ia seama la caile ei si fii intelept; ea, care nu are nici o capetenie, supraveghetor sau conducator, isi pregateste painea vara si isi aduna hrana la seceris. Pana cand, lenesule, vei sta culcat? Cand te vei scula din somnul tau? Putin somn, putina atipire, putina incrucisare a mainilor pentru odihna, si saracia ta va veni ca un hot si lipsa ta ca un om inarmat“ (Prov. 6:6-11). In Proverbe 31:27 citim despre femeia virtuoasa: „Supravegheaza caile casei ei si nu mananca painea leneviei“. Noul Testament ne avertizeaza asupra leneviei: „Daca cineva nu vrea sa lucreze, nici sa nu manance“ (2 Tes. 3:10). Pasajul vorbeste in special despre cei care „nu vor sa lucreze“ si nu despre cei care nu pot lucra pentru ca sunt bolnavi sau incapacitati cumva.

Exagerarea cu munca

Desi, din cauza caderii, nu putem evita necazuri si stres la lucru, Dumnezeu nu vrea ca serviciul nostru sa devina principalul obiectiv al vietii noastre. Bineinteles, suntem instruiti sa ne facem slujba bine. Noi lucram in primul rand pentru Domnul Isus si apoi pentru sef si pentru salariu: „Orice faceti, lucrati din suflet, ca pentru Domnul si nu ca pentru oameni“ (Col. 3:23). Daca intelegem bine si punem in practica acest indemn vom gasi echilibrul astfel incat vom avea timp si pentru casatorie, familie si strangerile adunarii. Harul divin este la dispozitia noastra pentru ca sa ne putem elibera si sa nu fim inrobiti de munca si sa putem gasi timp pentru lucrurile Domnului. O zi are 24 de ore. Se cuvine sa aplicam urmatoarea regula: o treime din timp pentru somn, o treime pentru munca si o treime pentru alte lucruri. Nu trebuie sa gandim: „O zi are 24 de ore, iar daca nu este suficient, exista si noaptea!“

De ce lucreaza unii zece ore, douasprezece ore sau mai multe pentru perioade indelungate? Pentru ce? Sa fie pentru a avea o cariera stralucita, pentru a dobandi prestigiu si a te bucura de recunoastere sau pentru a ajunge sa fii bogat? Sau este cazul ca sunt pasionati de munca?

Atitudinea etica fata de bani

Etica si moralitatea sunt strans legate de bani si munca. Ce valori ne calauzesc atunci cand este vorba de bani? Suntem noi cinstiti si corecti in tranzactiile noastre financiare? Domnul Isus a stabilit un principiu divin cand a spus: „Cine este credincios in foarte putin este credincios si in mult; si cine in foarte putin este nedrept, si in mult este nedrept. Deci, daca in bogatia nedreapta n-ati fost credinciosi, pe cea adevarata cine v-o va incredinta? Si, daca in ceea ce este al altuia n-ati fost credinciosi, cine va va da ceea ce este al vostru?“ (Luc. 16:10-12). Dumnezeu ia nota ce facem cand este vorba de bani. Poate aproba El tot ce facem? Sa incepem cu lucrurile mici:

- Imi completez eu corect declaratia de venituri pe care o transmit autoritatilor?
- Cum ma port eu cand este vorba de bunurile altora? Ma port eu atunci cu tot atata grija ca si cu ale mele?
- Nu spun eu nimic atunci cand casierul ma taxeaza mai putin decat pretul inscrie pe eticheta? Sau reactionez numai atunci cand ma taxeaza mai mult?
- Iau eu uneori ceva care apartine angajatorului meu? Cunoastem cuvantul: „Sa nu furi“ (v. Rom. 13:9). In Tit 2, robii – carora in zilele noastre le corespund angajatii – sunt invatati sa nu sterpeasca ci sa manifeste fidelitate pentru „ca in toate sa impodobeasca invatatura Dumnezeului nostru Mantuitor“ (v. 10).

Acestea sunt cateva exemple prin care putem testa atitudinea pe care o avem fata de bani si bunuri materiale. Sa ne ajute Domnul sa avem o purtare care Il onoreaza pe El chiar si atunci cand lumea din jurul nostru gandeste si lucreaza altfel. Sa fim credinciosi in lucrurile mici.

Mostenirea

Cand imparatul Ezechia s-a imbolnavit, Isaia i-a spus: „Asa zice Domnul: «Randuieste-ti casa, pentru ca vei muri si nu vei trai»“ (v. 2 Imp. 20:1). Pe masura ce imbatranim, daca Domnul nu a venit, acest cuvint este valabil si pentru noi. Ne-am pus noi casa in randuiala? Ne-am pregatit pentru momentul cand va veni moartea?

Cand se imparte o mostenire, deseori membrii familiei au dezacorduri si chiar se lupta pentru avere (bani si proprietati). Este indicat sa faceti un testament pentru a impiedica asemenea conflicte. Acesta sa specifice cum sa fie impartite proprietatile. Daca nu exista nici un testament, atunci mostenirea este impartita otrivit legilor in vigoare. Totusi, impartirea dupa legi se poate sa aiba rezultate nefericite pentru cei care raman in lume.

Avraam a actionat din timp. Citim: „Avraam a dat lui Isaac tot ce avea. Si fiilor tiitoarelor pe care le-a avut Avraam, Avraam le-a dat daruri; si, pe cand traia, i-a indepartat de langa fiul sau Isaac spre rasarit, in tara de rasarit“ (Gen. 25:5-6). Acestea sunt ultimele lucruri pe care Cuvantul lui Dumnezeu le consemneaza c privire la Avraam, omul credintei. Prin aceasta el demonstreaza explicit faptul ca a fi credincios nu inseamna sa lasi lucrurile neplacute din viata sa se rezolve de la sine sub pretextul ca le lasi in grija Domnului. Asa ceva nu inseamna altceva decat a fugi de responsabilitati. Avraam cunostea gandurile lui Dumnezeu si asa si-a putut pune in randuiala relatiile cat era in viata, potrivit planului divin. Isaac, fiul fagaduintei, a primit tot ce avea el, dar nu i-a lasat nici pe fiii concubinilor sale sa plece fara nimic. Sa luam exemplul de la Avraam, omul credintei, atunci cand este vorba de responsabilitati financiare si de mostenire.

Educatia financiara a copiilor

Daca Domnul ne-a dat copii, in calitate de parinti avem responsabilitatea de a-i invata cum sa foloseasca banii si bunurile materiale. Exista o zicala: „Ceea ce micul Hans nu invata, Hans cel mare nu va invata niciodata“. Este trist ca multi nu au invatat niciodata sa foloseasca banii asa cum se cuvine. Proverbe 22:6 ne spune: „Creste-l pe copil dupa randuiala pe calea sa si, cand va fi batran, nu se va abate de la ea“. Fiecare copil este diferit inclusiv in modul in care trateaza problemele legate de bani. Daca, de exemplu, le incredintati copiilor bani de buzunar, ei se vor comporta in moduri diferite. Unul cheltuieste totul, altul este atent sa economiseasca totul, altul se bucura cp poate cumpara un cadou pentru face pe cineva fericit. Inclinatiile lor naturale sunt diferite. De aceea, ca parinti avem indatorirea de a-i pregati pe copiii nostri sa foloseasca banii asa cum se cuvine. Sigur ca nu trebuie ca tot timpul sa vorbim despre bani in fata lor, pentru ca asa ei ar capata impresia ca banii sunt cel mai important lucru in viata.

Unii vorbesc despre cele trei lucruri care trebuie sa-i invatam pe copiii nostri: sa economiseasca, sa imparta si sa cheltuiasca. Invatati de noi ca parinti, ei trebuie sa foloseasca astfel banii. Pentru a face aceasta este indicat sa le dam putini bani de buzunar si sa le explicam si cum sa-i foloseasca. Pe masura ce ei cresc, suma poate creste, iar ei vor avea responsabilitati sporite. Asa ii putem ajuta sa fie credinciosi in „ce este putin“ (Luc. 16:10).

Este datoria parintilor sa-i invete pe copii sa munceasca. Munca in casa fara a fi platiti trebuie sa fie ceva obisnuit pentru ei. Pe deasupra, tatii le pot arata cum castiga bani pentru familie. Asa copiii vor

invata legatura dintre munca si bani. Daca vor avea nevoie de sprijin pe perioada studiilor sau a pregatirii lor, parintii ii pot incuraja sa castige niste bani luandu-si o slujba pe perioada vacantei sau lucrând sambetele. Aceasta le va oferi o prima experienta in universul muncii si vor invata sa stea pe propriile picioare in ceea ce priveste banii.

In sfarsit, este important ca noi sa traim folosind banii asa cum se cuvine, ca prin aceasta sa dam o marturie buna inaintea copiilor nostri. Pe de-o parte aceasta include a aduce multumiri lui Dumnezeu pentru lucrurile materiale pe care El ni le da: „multumiti pentru toate; pentru ca aceasta este voia lui Dumnezeu, in Hristos Isus, fata de voi“ (1 Tes. 5:18). Pe de alta parte le putem arata si ca avem privilegiul de a incredinta Tatalui ceresc problemele noastre financiare: „Nu va ingrijorati de nimic, ci, in orice, faceti cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugaciune si prin cerere cu multumiri; si pacea lui Dumnezeu, care intrece orice intelegere, va pazi inimile voastre si gandurile voastre in Hristos Isus“ (Fil. 4:6-7).

Mulumirea

Punerea in practica a indicilor cu privire la cum sa folosesc banii a avut o mare influenta asupra mea personal, asupra familiei mele si asupra convietuirii impreuna cu alti credinciosi. Cate dificultati nu au aparut din cauza ca oamenii nu s-au multumit cu lucrurile materiale pe care Dumnezeu li le-a incredintat? Cuvantul lui Dumnezeu spune: „pentru ca tot carnali sunteti. Pentru ca, atunci cand intre voi este invidie si cearta, nu sunteti voi carnali si nu umblati voi in felul omului?“ (1 Cor. 3:3). De aceea, in Coloseni 3:5 suntem indrumati sa judecam aceste consecinte rele ale carnii, printre care sunt amintite „pofa rea si lacomie“.

Dumnezeu doreste ca noi sa fim crestini multumiti. Apostolul Pavel a invatat din experienta sa fie multumit in cele mai diferite situatii materiale: „pentru ca eu am invatat, in imprejurarile in care sunt, sa fiu multumit. Stiu sa fiu si smerit, stiu sa fiu si in belsug“ (v. Fil. 4:11-12). Imprejurarile se schimba. Dumnezeu este deasupra tuturor si are toate lucrurile in mainile Lui. De aceea dorim sa invatam, asa cum a facut si Pavel, ca in orice situatie sa fim multumiti cu ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Mai mult, Domnul doreste ca noi sa primim cu multumiri ceea ce ne-a incredintat El, sa-l administram cu fidelitate si sa traim intr-o asemenea relatie cu acele lucruri astfel incat El sa fie glorificat in toate.

Aplicatii din parabole

Introducere

Aceasta a treia parte a cartii nu intentioneaza sa explice invataturile din parabolele spuse de Domnul Isus in evanghelii; sunt multe comentarii bune pe aceasta tema. Am dori mai curand, cu ajutorul acestor parabole, sa ilustram si sa urmarim cateva ganduri cu privire la bani si la bunurile materiale. Este uimitor cat de multe parabole ating acest subiect. Domnul stia cat este de important pentru oameni, acum ca si atunci, sa cunoasca gandurile lui Dumnezeu asupra acestui aspect din viata lor.

Doua case

Matei 7:24-27

In aceasta parabola Domnul Isus compara auzirea cuvintelor Sale si trairea omului fata de acestea cu zidirea unei case. El arata clar ca o temelie buna este esentiala pentru stabilitatea casei. Ploi torentiale vin si in lumea economica; sistemul financiar este zdruncinat in mod repetat de crize.

Pe ce temelie am zidit noi? Pe de-o parte, la baza modului in care lucram cu banii ar trebui sa fie principiul: aude Cuvantul lui Dumnezeu si face. Pe de alta parte, un aspect important este pe ce ne bizuim noi. Am incercat sa evaluam toate riscurile si sa ne asiguram impotriva oricarei influente negative din domeniul economic care ne-ar putea afecta? O ploaie torentiala va face sa se arate cum stau lucrurile. Cator case si cator investitii aparent sigure nu a ajuns sa le scada brusc valoarea? Si prabusirea lor a fost mare. Domnul nu doreste ca noi sa ne incredem in banii nostri, in averea sau proprietatile noastre, ci in Cuvantul Sau:

„Cine se crede in bogatiile lui va cadea, dar cei drepti vor inverzi ca frunza.“ (Prov. 11:28)

„Cand creste bogatia, nu va lipiti inima de ea“ (Ps. 62:10)

Nu putem avea siguranta cu privire la bani si la proprietati. Le putem pierde oricand, dar binecuvantarea pe care o avem in Isus Hristos nu isi va pierde niciodata valoarea. In cere ne este rezervata o mostenire incoruptibila, neintinata si care nu se vestejeste (1 Pet. 1:4).

Perla de mare pret

Matei 13:45-46

Perla de mare pret este o ilustratie a bisericii lui Dumnezeu. Negustorul este o imagine a Domnului Isus, singurul care este capabil sa aprecieze valoarea ei.

In lume, orice are un pret. Dar aici, pretul perlei nu este evaluat in lire sau in dolari, nici in aur sau argint, ci pentru a obtine aceasta perla foarte valoroasa, Domnul Isus a vandut tot ce avea. El Si-a dat propria Sa viata. „Atat de mult a iubit Hristos biserica incat S-a dat pe Sine Insusii pentru ea“ (v. Ef. 5:25). Nu se putea sa dea mai mult.

Atunci, la fel ca si acum, o perla autentica este considerata a fi foarte valoroasa. Acelasi lucru se aplica si la aur si la argint. Aceste metale pretioase au fost intotdeauna considerate a avea o mare valoare. Dumnezeu a avut grija sa fie asa deoarece El Insusi le foloseste in Cuvantul Sau in comparatii pentru a ilustra ceea ce are valoare pentru El. In 1 Petru 1:18-29 citim ca am fost rascumparati nu cu lucruri stricacioase, cum ar fi argintul si aurul, ci cu sangele scump al lui Hristos. Stim ca argintul si aurul sunt foarte pretioase, dar ele sunt descrise de Dumnezeu ca fiind lucruri care se strica tocmai pentru a scoate in evidenta mai clar valoarea sangelui Fiului Sau.

Oare nu pentru a ne abate privirile de la lucrurile trecatoare si a ni le atinti asupra celor care au valoare inaintea Lui foloseste Dumnezeu aceasta parabola? Aceasta este biserica lui Dumnezeu, pe care a rascumparat-o cu pretul sangelui Sau (Fapte. 20:28). Si daca ne gandim la pretul pe care L-a

platit Domnul Isus pentru ea, atunci intelegem maretia si gloria lucrarii Sale de la crucea Calvarului. Moartea Lui a fost necesara pentru a ne rascumpara si pentru a-i strange laolalta intr-unul pe copiii lui Dumnezeu (v. Ioan 11:52).

Robul nemilostiv

Matei 18:21-35

Domnul Isus spune aceasta parabola pentru a ne arata cat de des se cuvine sa-l iertam pe fratele (v. 21). Daca suntem constienti ce mare datorie ne-a iertat el trebuie sa-i iertam bucurosi pe fratii nostri crestini. Din vreme ce Domnul Isus vorbeste aici despre „datorie“, tinem sa accentuam cateva principii cu privire la acest subiect, pe care le-am vazut deja:

a) Primul rob datora stapanului sau 10.000 de talanti. Indiferent daca erau talanti de argint sau de aur, datoria echivala mai multe milioane de lire sau dolari in zilele noastre, o suma pe care nimeni nu o putea rambursa vreodata. Aceasta era situatia noastra inaintea lui Dumnezeu. Eram iremediabil pierduti si trebuia sa ne declaram in faliment. Atunci Dumnezeu ne-a iertat toata datoria. Cat de mare este harul Sau! In mod trist, uneori datoriile in bani ale unui crestin ajung sa fie atat de mari incat nu le mai poate plati deloc. Ce dezonoare pentru Domnul daca ei trebuie sa se declare in faliment!

b) Celalalt rob datora o suma relativ mica: 100 de dinari. Daca plata unei zile de munca in acel timp era de un dinar, suma respectiva era echivalentul salariului pe patru luni. Dar cat de dur a fost primul rob fata de tovarasul lui! Cum ii tratam noi pe cei care ne datoreaza bani sau bunuri materiale si au dificultati sa plateasca datoria? Suntem noi moderati sau luam masuri impotriva lor pana acolo incat sa-i dam in judecata pentru a ne recupera banii? Am uitat noi ce datorie mare ne-a iertat noua Dumnezeu? Sa ne purtam cu delicatete fata de altii si, daca este nevoie, sa manifestam har si sa le iertam datoriile.

c) Aceasta parabola arata ca este valabil principiul din Proverbe 22:7: „Bogatul stapaneste peste saraci si datornicul este slujitorul creditorului“. Nici unul dintre debitori nu avea vreo sansa sa se apere de puterea creditorului: amandoi erau la mila lui. Numai cei care nu au nici o datorie sunt liberi de asemenea obligatii.

Lucratorii in vie

Matei 20:1-16

Proprietarul viei a angajat lucratori in diferite momente ale zilei. Cu primii a cazut de acord sa le plateasca un dinar, dar celor pe care i-a angajat mai tarziu le-a spus: „Va voi da ce este drept“. Seara au primit si cei din urma tot un dinar, desi lucrasera o perioada mai scurta.

Primii lucratori s-au plans ca era nedrept. Nu cumva ati avea o reactie asemanatoare? La urma urmei, si noi avem un sentiment al dreptatii. De exemplu, sa presupunem ca lucrati pentru o companie care tocmai a angajat personal nou, iar oamenii noi sunt platiti mai bine pentru aceeasi munca. Cum veti primi aceasta? Amintiti-va ca ati semnat un contract cu angajatorul, in care este

prevazut un anumit salariu. Daca angajatorul va plateste conform contractului, si-a indeplinit obligatiile contractuale in aceasta privinta.

Proprietarul viei le-a spus ceva foarte important lucratorilor care s-au aratat nemultumiti: „Nu-mi este permis sa fac ce vreau cu ale mele?” Se poate ca aceasta sa nu se aplice astazi in cazul angajatorilor nostri de pe pamant, dar se aplica atunci cand este vorba de angajatorul nostru divin. Sa insemne aceasta ca El este nedrept? Nu este El plin de har fata de toti oamenii (v. Rom. 2:4)? De ce exista atunci invidie chiar si intre crestini? Nu are Dumnezeu dreptul sa faca ceea ce vrea El cu cele care sunt ale Sale? Fiind Tatal nostru ceresc, El se ingrijeste de toti copiii Sai. Nici unul nu este lipsit de vreun lucru necesar chiar daca nu are multe lucruri. Fie ca din aceasta parabola sa invatam sa judecam orice lastar de invidie de indata ce rasare. Cat de multe dureri am evita daca am face aceasta!

Talantii

Matei 25:14-30

Un om care a plecat in strainatate le-a incredintat slujitorilor sai sa administreze averea lui pe perioada lipsei sale. El a facut totusi deosebire intre ei. Unuia i-a dat cinci talanti, altuia doi si altuia unul, fiecaruia dupa capacitatea lui (v. 15). Acesti talanti vorbesc despre abilitatile spirituale pe care Domnul Isus le-a dat crestinilor. Acestea trebuie sa le punem in lucrare pana la venirea Lui. Atunci, El ne va cere sa dam socoteala si ne va rasplati fidelitatea cu care am pus in slujba Lui acele abilitati pe care El ni le-a dat.

Cu siguranta, acest principiu se aplica si in domeniul material, in legatura cu lucrurile pe care Domnul ni le-a incredintat. Unul are mai mult, altul mai putin, dar Dumnezeu doreste ca noi sa administram banii si proprietatile noastre cu fidelitate fata de El. El ne va rasplati fidelitatea.

Bunul samaritean

Luca 10:30-37

Domnul Isus a spus aceasta parabola dupa ce un invatator al legii L-a intrebat: „Si cine este aproapele meu?” (v. 29). In aceasta privinta se cuvine sa ne intrebam si noi: Cine este aproapele meu? Cine este persoana pe care o pot ajuta cu banii si cu lucrurile pe care le posed? Aproapele meu este persoana care are nevoie de ajutorul meu si de dragostea mea. Se poate ca sa fie un necredincios, unul cu care nu am nici o legatura in ceea ce priveste credinta, sau un copil al lui Dumnezeu cu care sunt in comuniune spirituala.

Nici unul dintre cei trei – preotul, levitul si samariteanul - care l-au gasit pe drum pe omul ranit nu se asteptase la o asemenea intalnire. Acelasi lucru ni se poate intampla si noua: sa intalnim in mod neasteptat pe cineva care este in nevoie. Dupa cum oricare din cei trei din parabola ar fi putut ajuta daca ar fi vrut, si la noi deseori problema nu e daca putem ci daca vrem sa ajutam.

Inima samariteanului a fost miscata atunci cand a vazut nevoia omului care a fost jefuit si ranit. El a aratat indurare si a dat ceea ce avea la el. A luat untdelemnul lui si vinul lui si l-a turnat pe ranile omului si nu a avut regrete cand a facut aceasta. El i-a legat ranile cu ceea ce avea el la indemana, dupa care l-a pus pe animalul lui si l-a dus la han. El a acordat timpul necesar pentru a-l ingriji. Nu se pune problema numai sa-i dam aproapei din banii nostri sau lucrurile materiale pe care le posedam, ci si din timpul nostru. Uneori conteaza mai mult timpul decat lucrurile materiale.

„Si a doua zi dimineata, pe cand pleca, scotand doi dinari, i-a dat hangiului si i-a spus: «Ai grija de el; si orice vei mai cheltui, eu iti voi da inapoi la intoarcerea mea»“. Acum chiar este vorba de bani. Samariteanul intelesese ca era datoria lui si ca avea o responsabilitate. Un ajutor acordat cuiva care este in nevoie deseori cere mai mult decat un gest ocazional. Domnul doreste ca noi sa ne ingrijim de aproapele pe care El a randuit sa-l intalnim pe cale. Se poate ca aceasta sa ne coste ceva. Nu se cuvine sa ne dam laoparte cat mai curand posibil si sa lasam ca altii sa se ocupe. Bunul samaritean a dat nu numai ceea ce a fost necesar pe moment, ci a si promis sa suporte costurile care ar mai aparea la ingrijirea ranitului.

Sa nu uitam ca Domnul Isus, adevaratul „bun samaritean“, S-a ingrijit de noi nu numai o data – la convertirea noastra – ci El se ingrijeste de noi continuu, pe tot parcursul vietii noastre. Si noi se cuvine sa ne ingrijim asa de aproapele nostru.

Fermierul bogat

Luca 12:16-21

Aceasta parabola porneste de la avertismentul pe care ni-l adreseaza Domnul impotriva oricarei forme de lacomie (v. 15). Domnul a spus ca „viata cuiva nu este in belsugul averilor lui“. Averile nu de dau adevarata multumire, nici nu ne ajuta sa avem o perspectiva reala cu privire la ceea ce urmeaza dupa viata aceasta.

Din punctul de vedere al lumii, acel fermier era un om destept. O recolta deosebit de bogata nu vine numai din intamplare, ci trebuie ca muncise din greu pentru ea. Dar Biblia il numeste nebun. Aceasta judecata nu este doar o remarca facuta in trecut, ci vine de la Dumnezeu Insusii. Si ceea ce conteaza cel mai mult este judecata Lui. Cat de mult bine ne face faptul ca oamenii ne lauda? Ce valoare au laudele oamenilor cand Dumnezeu rezuma toata viata printr-un singur cuvint: „Nebunule!“ Dumnezeu nu ii judeca pe oameni cu rautate, nici superficial, nici pripit si judecata Lui este perfecta.

Putem recunoaste cinci aspecte caracteristice acestui om nebun:

Nebunul fara Dumnezeu

In Psalmul 14:1, David spune: „Nebunul zice in inima lui: «Nu exista Dumnezeu»“. Aceasta forma de ateism nu numai ca neaga convingerea launtrica asupra existentei lui Dumnezeu, ci spune „Nu“ guvernarii lui Dumnezeu in viata de zi cu zi. O viata care nu tine cont de Dumnezeu este o viata fara Dumnezeu. Acel om nu a strans bogatii pe cai necinstite, dar a uitat ca Dumnezeu este Acela care

da orice dar bun si orice dar desavarsit (Iac. 1:17).

Bogatul care este totusi un sarman nebun

Domnul Isus l-a numit bogat pe acel fermier de succes pentru ca avea multe bunuri materiale. Cu toate acestea, el era sarac in ceea ce priveste relatia lui cu Dumnezeu. Sufletul lui ar fi trebuit sa fi fost multumit cu multe bunuri materiale, dar inima ramane nesatisfacuta cat timp nu este intr-o relatie fericita cu Dumnezeu.

Nebunul egoist

In acest pasaj intalnim de opt ori referire la persoana intaia (voi face, am, voi darama, voi zidi, voi aduna, roadele mele si bunurile mele, sufletului meu), de cinci ori cu privire la ceea ce va face si de doua ori cu privire la ce poseda. Vedem cum, pe masura ce bogatiile lui cresc, acest om isi freaca bucuros mainile: roadele mele, hambarele mele, bunurile mele, sufletul meu. Chiar nu realiza ca tot ce poseda el venea de la Dumnezeu? Pentru ca se gandea numai la sine insusi nu Il recunostea pe Dumnezeu ca fiind sursa oricarui dar bun.

Nebunul ambitios

Omul isi urmarea planurile cu multa ambitie. Dorea sa aiba siguranta pentru multi ani si sa duca o viata cat mai confortabila cu putinta. Si urmarea acest scop cu mult entuziasm.

A fi ambitios sau entuziast poate fi o trasatura de caracter pozitiva. Apostolul Pavel spunea: „De aceea ne si straduim sa-I fim placuti, fie ca suntem acasa, fie ca suntem departe de casa“ (2 Cor. 5:9). Deci trebuie sa ne punem problema pentru cine suntem plini de zel. Suntem noi ambitiosi pentru Domnul si pentru lucrurile Lui sau depunem eforturi numai pentru ale noastre?

Nebunul cu vederea scurta

Cat de solemna este judecata lui Dumnezeu: „Dar Dumnezeu i-a spus: «Nebunule, in noaptea aceasta ti se va cerea sufletul; si cele pe care le-ai pregatit, ale cui vor fi?»“ Fermierul cel bogat nu putea lua cu el in eternitate nici un graunte din toate hambarele lui pline. El isi angajase toata energia pentru viata aceasta scurta, dar era pierdut pentru eternitate. Cum ii mai puteau fi de folos dupa moarte hambarele pline cu lucruri de pe pamant? In nici un fel!

Concluzie

In lume sunt milioane de nebuni destepti. Oameni pe care nu ii poti invata nimic despre afaceri, care isi cunosc temeinic domeniul lor. Dar, pe cat de destepti sunt ei intr-un domeniu, pe atat de naivi sunt pe de alta parte, pentru ca nu realizeaza diferenta dintre suflet si stomac. Fermierul si-a zis: „Si voi spune sufletului meu: Suflete, ai multe bunuri, stranse pentru multi ani; odihneste-te, mananca, bea, veseleste-te!“ Oamenii pot trai in case splendide, pot manca la mese demne pentru un rege, dar sufletele lor sa flamanzeasca in acelasi timp.

Era fermierul cel bogat chiar asa de bun la calcule? Nu, pentru ca bilantul nu ii iese corect in final. Ce trist este ca multi oameni fac aceeasi greseala! Cand este vorba de cele care tin de eternitate ei nu mai rationeaza cu bun simt ci, in mod repetat, lucreaza nebuneste.

Jim Elliot [N. tr.] *Philip James Elliot, misionar, nascut la 8 octombrie 1927, ucis la 8 ianuarie 1956 de indigeni din jungla ecuadoriana. Dar s-ar parea ca aceste cuvinte au fost rostite cu mult inainte de Philip Henry (1631 - 1696).*] scria: „Nu este nebun acela care da ceea ce nu poate pastra pentru a castiga ceea ce nu poate pierde“.

Moneda pierduta

Luca 15:8-10

Aceasta istorisire este una din cele trei parabole care merg impreuna. Toate trei spun despre bucuria lui Dumnezeu cand, in har, primeste pe cineva care se pocaieste. In parabola noastra, o femeie care are zece monede pierde una dintre acestea. Cand o gaseste le invita pe prietenele si vecinele ei sa se bucure impreuna cu ea ca a gasit-o. Femeia este o imagine a Duhului Sfânt, care lucreaza cu oameni care sunt morti in pacate si faradelegi. Aceasta simbolizeaza moneda, un obiect care nu are nici viata, nici sentimente. Asa eram noi inaintea lui Dumnezeu inainte de convertire (v. Ef. 2:1-3). Dar Duhul lui Dumnezeu a lucrat in inimile noastre prin Cuvantul lui Dumnezeu si ne-am pocait si am primit viata prin credinta in Isus Hristos.

Din aceasta istorisire putem invata ceva si cu privire la modul in care sa lucram cu banii. Moneda poate sa nu fi avut mare valoare in sine. Se poate sa ne intrebam de ce a fost cautata atat de intens. Dar cum cheltuieste o gospodina banii pentru intretinerea casei? Bagi de seama daca iti lipseste ceva din portofel? Pentru gospodine este de folos sa tina evidente simple cat cheltuiesc. Se poate intampla ca socotelile sa nu iasa. Cum una ca asta? Cautam atunci noi banul pierdut sau ne spunem: S-a dus, asta este, nu-mi mai bat capul cum. Daca am cheltuit banul, atunci chiar sa nu-mi pese pe ce l-am cheltuit?

Fiul pierdut

Luca 15:11-32

Tatal celor doi fii este o imagine a lui Dumnezeu Tatal. Fiul cel mai tanar ilustreaza modul in care omul s-a departat de Dumnezeu si s-a ruinat prin viata traita in pacat. Din modul in care s-a intors aflam ce se petrece in inima si in constiinta unei persoane care se converteste. Intocmai cum tatal l-a imbratisat pe fiul pierdut, Dumnezeu Tatal ne-a primit in har cand ne-am intors la El marturisindu-l pacatele. Fiul mai mare, pe de alta parte, ii reprezinta pe cei care se cred drepti si care sunt iritati de manifestarea harului divin.

Aceasta istorisire a fost numita coroana sau perla tuturor parabolilor. Nu este ea oare o evanghelie in evanghelie? In acelasi timp, ea cuprinde mai multe lectii cu privire la manuirea banilor.

Ceea ce tatal i-a dat fiului

Banii pe care tatal i-a dat fiului reprezinta capacitatile naturale pe care fiecare persoana le-a primit de la Creator. Cu toate acestea, dorim sa aplicam acest cuvint la situatia dintr-o familie. Un fiu ii cere tatalui sau mostenirea desi acesta este inca in viata. Cum am reactiona noi, ca parinti, daca am avea o asemenea cerere de la copiii nostri? Multi tati au foarte putin timp pentru copiii lor pentru din cauza serviciului si carierei. In loc sa-si faca timp pentru ei, tatii cedeaza tentatiei de a compensa dandu-le bani. Si nu prea se preocupa ce fac copiii cu banii. Cum sunt bani care vin usor, copiii ii cheltuiesc cu usurinta. Citim ca fiul cel tanar, nu dupa mult timp, a strans tot ce avea si s-a dus „intr-o tara indepartata si si-a risipit averea traind in destrabalare“ (v. 13).

Ce face fiul cu averea

Ce face fiul cu mostenirea atunci cand nu mai este sub influenta tatalui? El a trait facand tot felul de excese, facand ceea ce dorise dintotdeauna: sa duca o viata in lux. Asa ca nu a trebuit mult timp ca sa risipeasca tot ce avea. In acel timp a avut „prieteni“ din aceia care au simtit mirosul banilor si au vrut sa stoarca de la el cat mai mult. Odata ce banii s-au terminat, acei „prieteni“ au disparut subit. Nimeni nu a fost alaturi de el cand foametea s-a abatut asupra tarii.

Deseori aceia care capata pe neasteptate multi bani, de exemplu o mostenire, nu apreciaza aceasta asa cum se cuvine pentru ca nu au muncit pentru acea avere. Deseori ei cheltuiesc cu usurinta totul, asa cum a facut fiul pierdut. Banii sunt risipiti mult mai rapid decat ne-am gandit. Fara sa ne dam seama, de la abundenta ajungem la lipsa. Fiul care se bucurase de tot felul de delicatose a ajuns sa fie atat de flamand incat ar fi mancat si ceea ce mancau porcii, numai ca nimeni nu-i dadea nici macar acea hrana. Cu siguranta, este un avertisment solemn pentru cei care ar dori sa traiasca din averea parintilor lor si nu sunt pregatiti sa munceasca pentru a se intretine singuri.

Concluzii si consecinte

Cand fiul si-a amintit ce bine o ducea atunci cand era in casa tatalui sau, el s-a intors acasa sperand sa fie primit de tatal sau ca un argat platit. Tatal l-a vazut venind si l-a imbratisat. Dupa ce fiul pierdut i-a marturisit pacatele, el l-a primit din nou in casa lui, ca fiu.

Un copil ii poate face de rusine pe parintii sai prin gestionarea proasta a finantelor. Trebuie oare ca aceasta sa duca la o ruptura definitiva intre copil si parinti? Este gata fiul sau fiica sa marturiseasca inaintea lor pacatul? Sunt ei pregatiti sa ierte? Poate ca si noi am gresit ca parinti in aceasta privinta. Ne cerem noi iertare inaintea copiilor pentru aceste greseli? Sa ne intoarcem la exemplul pe care l-am vazut anterior in aceasta carte: acela al fiului care a pierdut atat de multi bani la cazino si a acumulat datorii asa de mari incat parintii lui au trebuit sa vanda casa pentru a achita datoriile. Miscat de iubirea parintilor sai, el s-a pocait de comportamentul lui complet gresit si si-a marturisit pacatele inaintea lui Dumnezeu si inaintea lor. A fost restaurat la credinta si acum Il urmeaza pe Domnul, ca si parintii lui. Ce har din partea Domnului nostru! Acest har este disponibil si pentru noi.

Administratorul nedrept

Prin aceasta parabola Domnul ne invata cum trebuie sa trateze un crestin bunurile materiale. El a folosit cadrul obisnuit al lumii. Administratorul acuzat risipea bunurile stapanului. Consecinta era: „nu mai poti fi administrator“ (v. 2), dar parabola ia apoi o intorsatura neasteptata. Stapanul l-a laudat apoi pe administratorul nedrept pentru ca si-a facut aranjamente pentru viitorul cand el nu avea sa mai aiba acea slujba. A facut aceasta reducand sumele pe care altii le datorau stapanului sau. Aceasta nu avea neaparat aprobarea divina, dar ideea urmarita este aceea de a investi ceea ce ai in prezent (capatand favoare la datornicii stapanului) pentru a-ti asigura viitorul. In acest sens el a lucrat cu intelepciune.

Ce putem invata noi de aici? In general noi lucram exact pe dos, sacrificand viitorul pentru prezent. Stim ca vor creste copiii si ca s-ar putea sa mearga la universitate. Ne-am pregatit noi pentru aceasta sau lipsa de prevedere le creeaza mari dificultati sa urmeze aceasta cale?

Totusi, aceasta parabola merge dincolo de viata pe pamant. Domnul le-a spus ucenicilor Sai: „Faceti-va prieteni prind bogatia nedreptatii, pentru ca, atunci cand se vor termina, sa fiti primiti in corturile eterne“ (v. 9). Aceasta nu inseamna ca am putea cumpara cerul cu bani. El le vorbea celor care erau deja ucenici. Mai curand ne spune sa folosim banii si bunurile materiale spre gloria lui Dumnezeu, nu risipindu-le in mod egoist, ci folosindu-le spre binele altora. Nu putem lua banii in cer, dar ii putem folosi cu generozitate pentru Domnul. In viitor El ne va recompensa din belsug, dupa cum ne indica expresia „corturile eterne“. Suntem noi atat de intelepti incat sa investim bunurile pe care le avem acum pentru a capata o rasplata in viitor?

Inca un cuvint despre „mamona nedreptatii“. Aceasta expresie inseamna bani care sunt deseori castigati sau folositi in mod nedrept. Banul nu-si pierde gustul nedrept atunci cand ajunge in mana unui credincios. Dorim noi sa slujim acestui mamona? Sa nu uitam; „Nu puteti sluji lui Dumnezeu si lui mamona“ (v. 13).

Judecatorul nedrept

Luca 18:1-8

Scopul acestei parabole este enuntat in versetul 1: sa ne rugam neincetat si sa nu pierdem speranta. Putem recunoaste imediat aplicatia practica a acestei istorisiri la viata noastra de rugaciune.

Dar ea are si un sens profetic. Ramasita credincioasa a poporului Israel va fi invatata in viitor, cand va trece prin necazul cel mare, sa Il cheme pe Dumnezeu si sa caute numai mantuirea Lui. Cuvintele de incheiere din versetele 7 si 8 pot fi intelese numai profetic: Dumnezeu va lucra pentru a apara drepturile alesilor Sai atunci cand Hristos Se va arata cu putere si va elibera ramasita credincioasa, salvandu-i din suferinta.

Trebuie sa ne fie clar ca judecatorul nedrept nu poate fi o imagine a lui Dumnezeu, care are cu totul alte motive decat acel judecator.

Dupa aceste remarci introductive dorim sa vedem ce principii cu privire la bani si la bunurile materiale putem desprinde din aceasta parabola.

Vaduva insistenta

Vaduvele ocupa in Biblie un loc important. Cand Isus era pe pamant, oamenii dispretuiau deseori vaduvele si cautau sa profite de situatia lor. Multi oameni saraci nu aveau pe nimeni care sa-i protejeze sau sa-i intretina. Dar Dumnezeu se gandea la aceste persoane si a dat instructiuni cum se cuvine sa se poarte ceilalti fata de ei, atat in perioada legii cat si in timpul harului (v. Ex. 22:21-23, 1 Tim. 5:3-16).

Parabola noastra nu ne spune ce problema presanta avea vaduva. Cineva o trata rau si ea avea nevoie de un judecator care sa-i faca dreptate. Persistenta ei a dat in final rezultate si ea a capatat ceea ce merita. Le ajutam noi pe vaduvele noastre cand au nevoi materiale? Le ajutam atunci cand ele nu se pot apara? Sa aparam drepturile vaduvelor si ale orfanilor chiar de azi.

Sa te rogi in loc sa te ingrijorezi

Poate ca avem probleme cu banii si ne intrebam cum vom plati unele facturi. Cand am calatorit in strainatate am intalnit credinciosi care deseori nu stiau de unde vor face rost de mancarea pentru urmatoarea lor masa. Dar Dumnezeu spune: „Deci nu va ingrijorati, spunand: «Ce vom manca?» sau: «Ce vom bea?» sau: «Cu ce ne vom imbraca?», pentru ca toate acestea natiunile le cauta; pentru ca Tatal vostru cel ceresc stie ca aveti nevoie de toate acestea“ (Mat. 6:31-32).

Ce privilegiu ca ii putem spune Tatalui nostru ceresc de problemele noastre materiale! El stie de ce avem nevoie si ne va da la timpul potrivit.

Judecatorii dintre oameni

Cum reactionam noi cand oamenii ne nedreptatesc in mod repetat si cauta sa profite de pe urma noastra pentru ca suntem crestini? Sa ii dam in judecata sau sa lasam aceasta in seama Domnului? In 1 Corinteni 6:1-8, apostolul Pavel ne spune sa nu actionam in justitie pe alti credinciosi inaintea necredinciosilor (adica a judecatorilor necredinciosi). Intre cei care sunt ai Domnului nu trebuie niciodata sa fie procese; daca suntem tratati incorect se cuvine sa suferim raul si sa ingaduiem sa fim escrocati (v. 7). Ca si Avraam, putem scoate in evidenta nedreptatea care ni se face (v. Gen. 21:25), dar niciodata nu trebuie sa luptam in tribunal pentru drepturile noastre. Aceasta este valabil si atunci cand altii ne cheama la tribunal fara voia noastra.

In aceasta privinta Domnul Isus este exemplul perfect: „...care, fiind insultat, nu raspundea cu insulta; suferind, nu ameninta, ci Se incredinta pe Sine Celui care judeca drept“ (1 Pet. 2:23).

Parabola minelor

Luca 19:11-27

Parabola talantilor (Mat. 25:14-30) prezinta suveranitatea lui Dumnezeu prin aceea ca robilor le sunt dati mai multi sau mai putini talanti. Dar, la intoarcerea Domnului, toti cei care au castigat ceva primesc aceeasi recompensa.

Parabola minelor vorbește despre responsabilitatea slujitorului de a folosi ceea ce i-a incredințat Dumnezeu. De aceea fiecare a primit o mină. Răsplata este însă diferită, robii fiind puși pește mai multe sau mai puține cetăți, în funcție de fidelitatea pe care a arătat-o fiecare în mod individual. Învațatura este clară: „Și, chemând zece robi ai săi, le-a dat zece mine și le-a zis: «Faceți comerț cu ele până când vin»“ (v. 13). Când va veni Domnul va trebui să-l prezentăm bilanțul și El va evalua ceea ce am făcut și va răsplăti fidelitatea noastră.

Robul cel rău a ținut mina și nu a folosit-o pentru Domnul lui pentru că nu îl iubea și nici nu îl cunoștea. Acesta îi reprezintă pe creștinii marturisitori, care spun că îl cunosc pe Hristos și pretind că îi slujesc, dar care, de fapt, nici nu îl cunosc și nici nu îl iubesc. Asemenea oameni nu folosesc cunoștințele corecte pe care le au despre Dumnezeu pentru că nu îl pretuiesc pe Isus Hristos așa cum se cuvine. Când va veni timpul pentru a încheia bilanțul, Însuși Domnul îi va condamna.

După această scurtă privire de ansamblu asupra sensului principal al parabolei ar mai fi câteva lecții cu privire la cum să fie folosiți banii.

Faceți comerț până voi veni

Domnul i-a incredințat câte ceva fiecărui credincios. Ce facem noi cu bunurile noastre materiale? Pentru cine lucrăm noi? Ținem cumva în buzunar tot câștigul nostru? Sau folosim pentru Domnul bunurile materiale pe care El ni le-a dat? Timpul în care facem comerț se va încheia când Domnul Isus va veni pentru răpire. Aceasta înseamnă că noi dorim să „răscumpărăm timpul“ pentru El deoarece El vine curând.

Bancile și dobândă

Domnul i-a spus robului cel rău: „De ce n-ai dat argintul meu la bancă, și eu, venind, l-aș fi cerut cu dobândă?“ (v. 23) Și în zilele acelea existau bănci și dobânzi. Și schimbătorii de bani faceau afaceri profitabile, chiar dacă într-un loc unde nu se cuvenea. Domnul a trebuit atunci să lucreze energic împotriva lor, răsturnându-le mesele pentru că transformaseră templul într-o peșteră de tâlhari (v. Marcu 11:15-17). În zilele noastre băncile și bursele joacă un rol important în economie. Deși se poate să ne gândim cât de cinstite sunt unele lucruri care se fac în cadrul băncilor, noi nu trebuie să ținem banii „la saltea“ sau ascunși cumva, ci să-i punem unde aduc dobândă. Dar este bine să reținem că, cu cât este mai mare rata dobânzii, cu atât este mai probabil să pierdem investiția. Am avertizat deja asupra pericolului speculațiilor imprudente, care pot duce la pierderi (v. Ecl. 5:12-14).

Dobândă este menționată deseori în Vechiul Testament, începând din Exod 22:25. Deuteronom 23:19 vorbește despre dobândă aplicată la bani, hrană sau alte lucruri. Apoi Dumnezeu spune: „Să iei dobândă de la străin, dar de la fratele tău să nu iei dobândă, pentru că Yahve Dumnezeul tău să te binecuvănteze în orice vei pune mâna în țara în care intri ca să-ți stăpânești“ (v. 20). Deși nu mai suntem sub lege, noi se cuvine să lucrăm după acest principiu în relațiile cu frații noștri în Domnul. Cuvântul avertizează împotriva cametei: „Cine își înmulțește averea prin camătă și prin câștig nedrept o adună pentru cel care este milos cu cei săraci“ (Prov. 28:8). Camătă înseamnă a cere dobânzi extrem de mari sau a-i cere cuiva ceva în plus când da înapoi ceea ce a împrumutat. Un creștin nu trebuie să facă nimic de acest fel.

Un principiu important

Cei de fata au fost surprinsi cand mina i-a fost luata robului cel rai si i-a fost data celui care avea deja zece mine. „Ei i-au spus: «Doamne, el are zece mine!»“ (v. 25). Raspunsul Domnului cuprinde un principiu important al lui Dumnezeu care se aplica la credinciosi: „Pentru ca, va spun, oricui are i se va da; dar de la cel care nu are, si ceea ce are i se va lua“ (v. 26). Cand harul si revelatia primita de la Dumnezeu produce in noi un raspuns al dragostei, Dumnezeu poate adauga si mai mult har, pe care il vom avea in gloria imparatiei Sale. Dar, daca nu pretuim cum se cuvine adevarul Lui, atunci vom pierde si lumina pe care am avut-o odata. De aceea ne indeamna apostolul sa nu fi primit in zadar harul lui Dumnezeu (v. 2 Cor. 6:1).

Lucrarea Domnului si banii

Ganduri despre lucrarea Domnului

Expresia „lucrarea Domnului“ apare numai de doua ori in Noul Testament:

„De aceea, fratii mei preaiubiti, fiti tari, neclintiti, prisosind intotdeauna in lucrarea Domnului, stiind ca osteneala voastra nu este zadarnica in Domnul“ (1 Cor. 15:58).

„Dar, daca va veni Timotei, vedeti sa fie fara frica intre voi, pentru ca el lucreaza lucrarea Domnului, ca si mine“ (1 Cor. 16:10).

Aceste doua pasaje arata clar, pe de-o parte, ca orice credincios se cuvine sa fie angajat in lucrarea Domnului si, pe de alta parte, ca Domnul foloseste lucratori ca Pavel si ca Timotei pentru lucrari deosebite. Domnul este acela care traseaza sarcinile, El fiind Domnul secerisului. Si astazi este valabil ceea ce El le-a spus odata ucenicilor:

„Secerisul, in adevar, este mare, dar lucratorii sunt putini; rugati deci pe Domnul secerisului sa scoata lucratori la secerisul Sau“ (Luc. 10:2).

Dar, din aceasta nu trebuie sa ne obisnuim cu gandul ca lucrarea Domnului se desfasoara doar intr-un camp misionar dintr-o tara indepartata. Lucrarea lui are loc oriunde sunt oameni. Aceasta inseamna ca orice crestin este indemnat sa-l ceara sa scoata lucratori pentru secerisul Lui si sa fie activ in lucrarea Lui.

Principalele domenii ale lucrarii Domnului sunt evanghelizarea sufletelor pierdute si slujirea in mijlocul celor care sunt ai Domnului.

Dupa prezentarea acestor aspecte introductive, ne vom limita la aspectele financiare ale lucrarii Domnului. Aceasta lucrare este mare si raspandita in toata lumea si cere sprijin financiar. Asa era situatia si in zilele primilor crestini: vadevele de la Ierusalim aveau nevoie de ajutor (Fapt. 6:1). Mai tarziu, credinciosii din Iudeea, care era in suferinta, aveau nevoie de ajutor material (v. 1 Cor. 16:3). Erau si slujitori ai Domnului angajati tot timpul in lucrarea Domnului (Fapt. 13:2), care depindeau de ajutoare materiale. Si astazi avem un mare numar de nevoi deosebite si care variaza si in timp, dupa

cum evolueaza situatiile in fiecare loc. Lucrarea evangheliei costa bani, dar aceasta slaba trebuie sa fie oferita gratuit celor care o aud deoarece in Isus Hristos mantuirea este fara plata pentru toti oamenii.

Sprijinul material pentru lucratorii Domnului

Cuvantul lui Dumnezeu ne da o invatatura importanta in aceasta privinta. Domnul Isus a stabilit principiul:

„... vrednic este lucratorul de plata lui” (Luc. 10:7)

In 1 Corinteni 9, apostolul dezvolta acest subiect. In versetul 14, el explica: „Tot asa a randuit si Domnul celor care vestesc Evanghelia: sa traiasca din Evanghelie“. El personal a renuntat la acest drept fata de cei din Corint deoarece dorea ca evanghelia sa fie gratuita si nu dorea sa ii impovareze pe corinteni (v. 18; Fapte. 18:1-3; 2 Cor. 11:9). Dar, in acelasi timp, el a primit ajutor material de la credinciosii de la Filipi. Si astazi este valabil acelasi principiu pentru slujitorii care sunt angajati complet in lucrarea Domnului: ei au dreptul de a primi sprijin financiar. Cu toate acestea, in anumite situatii ei vor renunta la acest drept pentru ca lucrarea sa poata inainta si pentru binele credinciosilor.

Punctul de vedere al celui care da ajutor

In capitolul despre daruire am vazut ca, in afara de daruirea directa, Domnul a randuit sa se faca in adunarea locala colecte ca mijloc pentru a da pentru crestini care sunt in nevoie si pentru slujitorii Domnului (v. 1 Cor. 16:1-3, Evr. 13:16). Din aceasta rezulta un gand important: noi sprijinim financiar lucrarea Domnului aducand saptamanal darurile noastre si asteptand ca El sa dea indrumari cum sa fie folosite acele fonduri.

In 2 Corinteni 8 si 9, apostolul Pavel le da credinciosilor din Corint cateva indicatii cu privire la sprijinul financiar acordat pentru lucrarea Domnului. Acestea sunt valabile si in zilele noastre.

Generozitatea

In primul rand el descrie generozitatea crestinilor din Macedonia, pe care ii da ca exemplu (2 Cor. 8:1-4). Acei credinciosi erau saraci si sufereau multe greutati. Cu toate acestea, ei au „cerut cu staruinta“ sa aiba parte de harul de a fi in comuniune in slujirea pentru sfinti, dorind sa li se permita sa contribuie cu un ajutor financiar. Ei au dat de bunavoie, dupa puterile lor si chiar peste puterile lor pentru a sustine financiar lucrarea Domnului. Care era cheia pentru generozitatea lor? „intai s-au dat pe ei insisi Domnului si noua, prin voia lui Dumnezeu“ (v. 5). Suntem noi atat de generosi?

Un stimulent pentru altii

Exemplul credinciosilor din Macedonia era un stimulent pentru corinteni ca si ei sa „prisoseasca in acest har“ (v. 7). Aceasta inseamna ca este un har ca noi putem sprijini lucrarea Domnului cu averea noastra si ca ar trebui sa „prisosim“ in aceasta privinta. Pavel le putea spune corintenilor: „ravna voastra i-a insufletit pe cei mai multi“ (2 Cor. 9:2). Si noi avem ca model harul „harul Domnului nostru

Isus Hristos, ca El, bogat fiind, S-a facut sarac pentru voi, ca, prin saracia Lui, voi sa fiti imbogatiti“ (2 Cor. 8:9). Nu constituie acest fapt un indemn pentru noi toti?

Nu numai dorind, ci si facand

Unii crestini vad si aud despre multe nevoi in lucrarea Domnului si doresc sa dea ceva. In aceasta privinta ei sunt asemenea corintenilor, care au pregatit sprijinul pentru lucrare. Dar apostolul i-a incurajat sa aiba nu numai vointa ci si sa infaptuiasca (v. 1 Cor. 8:11). In 2 Corinteni 9:7, Pavel spune raspicat: „fiecare sa dea dupa cum s-a hotarat in inima, nu cu parere de rau sau de nevoie, pentru ca «Dumnezeu il iubeste pe acela care da bucuros»“. Inceputul trebuie sa fie o inima plina de bunavointa, dupa care trebuie sa urmeze maini generoase, care sa sprijine lucrarea.

Sprijinul reciproc

Multi oameni din tarile dezvoltate sunt foarte avuti, adica au mult mai mult decat ceea ce le este necesar pentru a trai. In 2 Corinteni 8:14, apostolul explica faptul ca abundenta unor crestini se cuvine sa compenseze lipsa de care sufera altii. Daca situatiile se schimba, rolurile se pot inversa. Domnul a randuit acest ajutor reciproc „incat sa fie potrivire“. Nu este vorba de o egalitate in felul gandirii comuniste, ci numai ca Dumnezeu doreste sa-i foloseasca pe aceia care au mai mult pentru a-i ajuta pe cei care au mai putin.

Rodul produs de Dumnezeu

In Filipeni 4:17 vedem alt aspect: „*Nu ca eu caut darul, ci caut rodul care prisoseste in folosul vostru*“. Filipenii il sprijinisera pe Pavel oferind un dar material si el, in mod sincer, multimea pentru aceasta, dar si recunostea rodul pe care il produsese Dumnezeu la ei: ceea ce ii dadusera filipenii apostolului era o jertfa de un miros placut, primita de Domnul (v. 18).

Punctul de vedere al celui care primeste

Nu este usor sa fii sustinut material. Aceasta este valabil atat pentru credinciosii care sunt in nevoie cat si pentru slujitorii Domnului. Dar daca retinerea noastra in a primi ajutorul material provine dintr-o falsa modestie, aceasta poate duce la o atitudine de mandrie si independenta. Acesta este un pericol deosebit pentru cei angajati in lucrarea Domnului, asa ca dorim sa subliniem cateva lucruri la care se cuvine sa se gandeasca cei care primesc ajutor material.

Increderea si dependentia

Crestinul care este angajat tot timpul in lucrarea Domnului este „vrednic de plata lui...“ (Luc. 10:7). Indiferent sub ce forma ar fi el sa fie sustinut material, el trebuie sa astepte exclusiv de la Domnul pentru a primi acest ajutor. El nu este chemat sa se bazeze pe o institutie sau organizatie ci sa fie complet dependent numai de Domnul, care i-a incredintat lucrarea si sa se increada in El pentru nevoile materiale. Domnul are multe metode de a-i sprijini financiar pe lucratorii Sai, fie prin intermediul adunarilor, fie prin crestini in mod individual sau prin membri ai familiilor celor carora le slujesc. Un aspect important al slujirii este ca slujitorul sa se increada deplin in „angajatorul“ lui, care

este Domnul:

*„Dar tu, suflete al meu, odihnește-te în pace în Dumnezeu, pentru că de la El vine ce aștept”
(Ps. 62:5).*

Mulumirea exprimata

Dumnezeu este glorificat atat prin generozitatea daruitorului cat si prin multumirea celui care primeste (v. 2 Cor. 9:11-13). Slujitorul care a primit un dar material li multumeste intai lui Dumnezeu, de la care asteapta orice lucru. In Filipeni 4:10-20 vedem cu Pavel primeste darul si este multumitor. Cu toate ca nu-si exprima multumirea in multe cuvinte, totusi el se arata multumitor.

Bucuria si multumirea launtrica

Pasajul din Filipeni 4 mai prezinta doua aspecte. Apostolul s-a bucurat mult pentru darul primit de la crestinii din Filipi (v. 10), dar, in acelasi timp, a marturisit si despre multumirea sa launtrica: „eu am invatat, in imprejurarile in care sunt, sa fiu multumit”. S-a bucurat de iubirea si de generozitatea filipenilor, dar a aratat ca se invatase sa fie multumit indiferent de imprejurari. Fie ca era satul sau flamand, in belsug sau suferind lipsuri, el privea la Hrisots, de la care astepta toate lucrurile: „am putere pentru toate in Hristos, care ma intareste” (v. 13).

Gestionarea darurilor financiare

Darurile materiale pe care le oferim Domnului in fiecare duminica trebuie sa fie gestionate dupa voia Domnului. Potrivit cu Fapte 6:1-6 si 1 Timotei 3:8-13, adunarea locala numeste credinciosi fideli pentru a se ocupa cu aceasta. Nu oricine este potrivit pentru aceasta slujba. In Fapte 6 au fost alesi barbati care aveau o marturie buna si erau plini de Duhul Sfânt. 1 Timotei 3 identifica mai multe calitati pe care trebuie sa le aiba asemenea slujitori.

Aceste sarcini incep cu numararea colectei. Este voia lui Dumnezeu ca totul sa fie confirmat de doi sau mai multi martori (v. Deut. 19:15. 2 Cor. 13:1). De aceea, colecta trebuie sa fie numarata de doi frati impreuna, care au responsabilitatea de a prezenta un raport adunarii.

In 1 Corinteni 16:3, apostolul vorbeste despre trimiterea darului, pasaj din care este clar ca adunarea hotaraste cine este cel mai potrivit pentru aceasta lucrare. In acea vreme, fratii care aveau aceasta sarcina trebuiau sa transporte banii pana la destinatie. In zilele noastre, darul este de obicei trimis prin posta sau transferat prin sistemul bancar. Cu toate acestea, ramane valabil principiul biblic: dupa cum nici in zilele de inceput ale bisericii de trimiterea darurilor nu se ocupa o singura persoana, si astazi distribuirea colectelor nu trebuie lasata in seama unei singure persoane.

In Romani 15 primim cateva instructiuni in legatura cu distribuirea darurilor financiare pentru lucrarea Domnului in strainatate. Apostolul spunea: „Dar acum ma duc la Ierusalim, slujind sfintilor; pentru ca Macedonia si Ahaia au binevoit sa faca o contributie pentru cei saraci dintre sfintii care sunt in Ierusalim” (Rom. 15:25-26).

Din 2 Corinteni 8 stim ca Pavel era insotit in aceasta slujba de doi frati: „Si am trimis impreuna cu el pe fratele, a carui lauda in Evanghelie este prin toate adunarile; si nu numai atat, dar a fost si ales de adunari ca insotitor al nostru cu harul acesta, administrat de noi spre gloria Domnului Insusi, si ca marturie a bunavointei noastre, evitand ca cineva sa ne invinuiasca in acest belsug administrat de noi“ (v. 18-20).

Vedem ca Pavel, Tit si tovarasul lor de drum au adus la Ierusalim darul care le fusese incredintat de adunarile din Macedonia si Ahaia. Asa este perfect biblic: cativa frati sa administreze ajutorul financiar dat pentru lucrarea in strainatate de adunarile dintr-o anumita regiune sau tara. Dar, dupa cum arata exemplul lui Pavel si al tovarasilor sai de drum, este necesar ca, prin purtarea lor, acesti frati sa se fi dovedit vrednici de increderea adunarilor din care provin. Ei trebuie sa se bucure si de increderea noastra (v. 24).

Acesti frati iau asupra lor lucrarea administrativa de a gestiona darurile pentru strainatate si de a fi in legatura cu slujitorii Domnului din acel loc unde merg. Pe deasupra, ei au responsabilitatea de a cerceta situatia de acolo pentru a avea o imagine cat mai reala a nevoilor materiale din acele locuri. Ei nu vor exercita control asupra slujitorilor Domnului, ci vor ii ajuta pe cei care dau darurile in livrarea acestora. Dar cel mai important aspect este ca ei trebuie sa ceara de la Domnul calauzire pentru administrarea fondurilor care le-au fost incredintate. Cum lucrarea nu este usoara si cere multa intelepciune, ei trebuie sa multumeasca pentru tot sprijinul in rugaciune pe care il primesc, pentru ca Domnul sa fie glorificat si lucrarea Lui sa inainteze prin slujirea lor.

Este de retinut ca toate acestea implica si exercitii spirituale ale credinciosilor sau adunarilor care dau daruri pentru finantarea lucrarii Domnului.

Cateva ganduri de incheiere

Am vazut ca „banii“ si „bogatiile“ sunt, de fapt, neutre. Cu toate acestea, pentru un crestin, ele pot ajunge sa fie un blestem sau o binecuvantare. Banul ne poate face nefericiti si poate chiar sa devina un idol daca inimile noastre sunt nemulumite, pline de lacomie sau invidie. Prin harul Domnului, totusi, putem fi multumiti cu ceea ce ne-a incredintat Dumnezeu, si, atunci cand daruim de bunavoie din acestea, strangem o comoara in ceruri. Sa nu uitam niciodata ca nu putem sluji si lui Dumnezeu si lui mamona. Femeile din Luca 8:3 ne dau un exemplu frumos: ele li slujeau Domnului cu averile lor.

Tot ce avem ne-a fost incredintat de Dumnezeu. Suntem noi administratori fideli? Folosim noi banii in dependenta de El? Daca da, atunci vom fi fericiti si multumiti.

Domnul a platit un pret nespus de mare pentru tine si pentru mine. El ne-a rascumparat de orice faradelege si ne-a curatit pentru ca sa fim un popor deosebit al Lui, zelos pentru fapte bune (v. Tit 2:14). Acum cand li apartinem Lui, suntem noi gata ca, din dragoste, sa facem lucrari bune si sa punem in practica in viata noastra de zi cu zi invataturile biblice despre bani si bunurile materiale?

Cat timp suntem pe pamant trebuie sa lucram cu bani si bunuri materiale mai tot timpul, dar, fiind crestini, noi ne indreptam spre destinatia noastra cereasca. In fiecare zi ne putem indrepta privirile credintei spre Domnul si Mantuitorul nostru. Cu cat Hristos, care este in ceruri, ne umple mai mult inimile, cu atat inima noastra va fi mai detasata de lucrurile pamantesti. Cu privire la aceasta, un om al credintei spunea odata: „Un crestin care priveste spre cer si spre un Mantuitor care este in glorie, avand acest obiect al afectiunii sale, va umbla frumos pe pamant. Dar oricine are ca standard un punct de vedere pamantesc va pierde viziunea necesara si motivatia corecta pentru viata pe pamant. El va fi dominat de ce este lumesc si, in viata lui crestina, umblarea prin lume va fi mai mult sau mai putin la nivelul lumii in care traieste“ (J. N. Darby).

clickbible.org